

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΝΣΤ' | ΤΕΥΧ. Α' | ΑΘΗΝΑΙ, 1. ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ 14. Τ. 140-ΤΗΛ. 718-308 | 1 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1979 | ΑΡΙΘ. 19

Ο ΜΕΓΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ

ΚΑΙ Η ΣΠΟΥΔΑΖΟΥΣΑ ΝΕΟΤΗΣ

ΜΑΘΗΣΙΣ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΝ

ΕΞ ΑΦΟΡΜΗΣ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

“ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ,,

Ἐπὶ τῇ 1600ῃ ἐπετείῳ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

β. Ἡθοπλαστικὰ βιβλία.

1. «Τὰ ἄριστα τῶν διὰ τὴν Νεολαίαν προωρισμένων συγγραμμάτων εἶναι ἐκεῖνα, τὰ ὅποια ἐμπνέονται ὑπὸ εὐγενοῦς καὶ ἠθικοῦ πνεύματος... Οὐδέποτε πρέπει νὰ προσφέρῃ τις εἰς τοὺς Νέους πρὸς ἀνάγνωσιν ληρῶδες τι καὶ παιδαριῶδες, ἀλλὰ νὰ ἐθίξῃ τὸν νοῦν αὐτῶν ἐνωρὶς εἰς τὸ ὑψηλόν», διαβεβαιοῖ ὁ Αὐστριακὸς παιδαγωγὸς καὶ φιλόσοφος G. A. Lindner. Ὅχι λοιπὸν τὸ τυχαῖον, οὔτε τὸ ληρῶδες καὶ παιδαριῶδες, ἀλλὰ τὸ σοβαρὸν, τὸ ὑψηλόν, τὸ εὐγενές, τὸ ἠθικὸν ἀνάγνωσμα εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον τὴν εὐπλαστον νεανικὴν ψυχὴν θὰ τὴν ἀνυψώσῃ καὶ θὰ τὴν ἐξευγενίσῃ, φανερώουσα εἰς αὐτὴν τὰς ὑποχρεώσεις τῆς ἐναντι τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου καὶ αὐτῆς τῆς ἰδίας. Μεταξὺ τῶν πρωταρχικῶν καὶ μεγαλειτέρων αἰτιῶν, αἵτινες ἀποδίδονται, καὶ ὀρθῶς,

εἰς τὸ ἔγκλημα, εἶναι καὶ ἡ ἀνάγνωσις ὑπὸ τῶν Νέων βιβλίων αἰσχροῦν, ἐπαναστατικῶν καὶ ἀνηθικῶν! Διότι, τὸ πολλαπλῶς ἐπιζήμιον καὶ αἰσχρὸν καὶ ἀνήθικον βιβλίον· τὸ ρυπαρὸν καὶ αἰσχρὸν ἀνάγνωσμα, τὸ «ἀνώμαλον φῶς», ποὺ τυφλώνει τὴν ψυχὴν, τὸν νοῦν καὶ συσκοτίζει τὴν καρδίαν τοῦ ἀναγινώσκοντος Νέου, ὑποδαυλίζει καὶ ἀναζωπυρώνει ὑπεκκαῖον τὴν κατωτέραν καὶ χθαρμαλήν, τὴν ὑλόφρονα καὶ γαιώδη αἴσθησιν τοῦ Νέου.

2. Μόνον λοιπὸν βιβλία ὑψηλῶν ἠθοπλαστικῶν ἀρχῶν· βιβλία εὐγενῶν ἰδεῶν, εἴτε εἶναι μυθιστορηματικὰ ἔργα, εἴτε ἱστορικὰ καὶ πεζογραφικὰ, εἴτε ποιητικῆς ἐμπνεύσεως στιχουργήματα, εἴτε θρησκευτικῆς ἀγωγῆς καὶ χριστιανικῆς κατευθύνσεως με ἀξίαν λογοτεχνικὴν διατύπωσιν· μόνον βιβλία εὐγενῆ δύνανται νὰ ἐξευγενίσουν, νὰ

ἐξωραΐσουν καὶ ἀναπλάσσουν τὴν περισφιγγομένην φύσει ὑπὸ πολλῶν παθῶν ἀκατάρτιστον ψυχὴν τῶν Νέων. Μόνον βιβλία ἐξυψοῦντα τὸ ἦθος καὶ σεβόμενα τὴν Θρησκείαν θὰ ὠθήσουν τοὺς Νέους μας εἰς τὴν ἀναζήτησιν τῶν Ἀληθειῶν τῆς ζωῆς καὶ εἰς ἀνεύρεσιν τοῦ ἀληθοῦς καὶ πραγματικοῦ προορισμοῦ τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ μεγάλοι παιδαγωγοὶ Ἐρβάρτος καὶ Νιμάγιερ συνιστοῦν τὸν Πλούταρχον καὶ τὸν Ὅμηρον ὡς ἀριστα παιδαγωγοῦντα ἀναγνώσματα πρὸς διὰπλασιν τοῦ ἦθους τῶν Νέων, διεύρυνσιν τοῦ νοῦς καὶ ἐξευγενισμόν τῆς καρδίας αὐτῶν. Καὶ ὁ Μέγας τῆς Καππαδοκίας Ἱεράρχης, Βασίλειος ὁ Μέγας, διεκήρυξεν ἐπίσης: «Οὐκ ἄχρηστα ψυχᾶς μαθήματα τὰ ἕξωθεν», τὰ ἐκτὸς δῆλον ὅτι τῶν ἱερῶν Γραφῶν. Καὶ συνεχίζει: «Ὡς γὰρ τῶν ἀνθρώπων τοῖς μὲν λοιποῖς ἄχρι τῆς εὐωδίας ἢ τῆς χροᾶς ἐστὶν ἢ ἀπόλαυσις, ταῖς μελίτταις δ' ἄρα καὶ μέλι λαμβάνειν ἀπ' αὐτῶν ὑπάρχει, οὕτω δὲ κἀνταῦθα τοῖς μὴ τὸ ἡδὺ καὶ ἐπίχαρι μόνον τῶν τοιούτων λόγων διώκουσιν, ἔστι τινα καὶ ὠφέλειαν ἀπ' αὐτῶν εἰς τὴν ψυχὴν ἀποθέσθαι. Κατὰ πᾶσαν δὲ οὖν τῶν μελιττῶν τὴν εἰκόνα τῶν λόγων ὑμῖν μεθεκτέον» («Μ. Βασ., Πρὸς τοὺς Νέους» IV, 386. 390).

3. Ἄλλ' ὁ σοφὸς καὶ ἐμπειρότατος Πρωθιεράρχης τῆς Καππαδοκίας, ἐπιλέγει καὶ ταῦτα, οἷονει συμπερασματικῶς διὰ τὰ βιβλία ἐκεῖνα, τῶν ὁποίων τὸ περιεχόμενον δὲν θεωρεῖται ὠφέλιμον διὰ τοὺς χριστιανούς Νέους: «Οὐ πάντα ἐξῆς παραδεκτέον ἡμῖν, ἀλλ' ὅσα χρήσιμα» καὶ καταλήγει: «Τί οὖν ποιῶμεν; Φαίη τις ἄν. Τί ἄλλο γε ἢ τῆς ψυχῆς ἐπιμέλειαν ἔχειν; Οὐ δὲ οὖν τῷ σώματι δουλευτέον, ὅτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη· ἀλλὰ τῇ ψυχῇ τὰ βέλτιστα ποριστέον» (V, 406). Ἄλλὰ ποῖον βιβλίον δύναται νὰ συγκριθῇ καὶ ἀπὸ

τῆς ἀπόψεως ταύτης πρὸς τὸ ἐξαιρετικόν, τὸ μοναδικόν, τὸ θεῖον βιβλίον, τὴν Βίβλον, τὸ κατ' ἐξοχὴν ψυχοφελές, ἤτοι τὴν Ἁγίαν Γραφήν; Διότι ἡ Ἁγία Γραφή διδάσκει, ἀλλὰ καὶ ἐλέγχει· ἐξευγενίζει τὴν ψυχὴν καὶ συγχρόνως ἐθίζει τὴν καρδίαν εἰς τὸ ταπεινῶς φρονεῖν. Ἡ Ἁγία Γραφή εἰσάγει ἀκόμη τὸν μελετητὴν καὶ εἰς πτήσεις οὐρανόθεν ἐμπνεύσεως, ἀκόμη καὶ εἰς φιλοσοφικὰς ἀνατάσεις καὶ συλλήψεις θεωριῶν θείας ἀνταγωγείας καὶ ἐκπάγλου ὠραιότητος. Ἡ Ἁγία Γραφή θέτει τὸν ἀναγινώσκοντα ἐνώπιον τῶν μεγίστων ἐφέσεων καὶ ἀναζητήσεων τοῦ σκεπτομένου ἀνθρώπου. Ἡ Ἁγία Γραφή θέτει αὐτομάτως τὸν μελετῶντα τὰ ἱερά κείμενα πρὸ τῶν ἐρωτημάτων καὶ προβλημάτων· πόθεν ἔρχομαι καὶ ποῦ ὑπάγω· τί ἐστὶν ἄνθρωπος καὶ ποῖος ὁ προορισμὸς αὐτοῦ· τί ἐστὶ μικρόκοσμος καὶ τί μακρόκοσμος· ποῖος ὁ δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος καὶ ποῖα ἡ διακρατοῦσα τὸν κόσμον δύναμις· ποῖος ἐνέβαλεν εἰς τὴν φύσιν τοὺς νόμους καὶ ποῖος ὁ διακυβερνῶν τὸ σύμπαν. Ποῖος ὁ πλάστης καὶ δημιουργὸς τοῦ παντός. Ποῖα ἡ σχέσις τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸν Θεόν... Τί μᾶς διδάσκει ἡ θεία Ἀποκάλυψις ἐν Χριστῷ καὶ τί ἐστὶ μυστήριον... Πέραν ὅλων αὐτῶν καὶ πλείστων ἄλλων ἀποκαλυπτομένων ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γραφῇ Ἀληθειῶν, αὕτη συγχρόνως καὶ ἠθικοποιεῖ τὸν μελετητὴν καὶ καθιστᾷ τοῦτον ὄν θρησκευτὸν καὶ πιστὸν ὁπαδὸν τῆς Εὐαγγελικῆς Διδαχῆς.

4. Ἄλλὰ δυστυχῶς, ὡς μὴ ὠφελε, πόσοι τῶν Νέων μας γινώσκουσι τὸ οὐράνιον τοῦτο βιβλίον; Πόσοι ἔχουν ἀπὸ νεαρᾶς ἡλικίας ἐθισθῆ εἰς τὴν ἀνάγνωσίν του; Ποῖα ἡ θέσις τούτου ἐν τοῖς σχολείοις; Γίνεται ὀρθῆ ἢ τῆς Ἁγίας Γραφῆς διδασκαλία; Ἡ μήπως κατέστη καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον ἐν μαθητικὸν ἐγχειρίδιον, ἀπλῆς γνώσεως πρὸς

Η Δ' ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ ΤΗΣ ΜΙΚΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ ΜΕΤΑΞΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΚΑΙ ΠΑΛΑΙΟΚΑΘΟΛΙΚΗΣ*

II.

Τὰ κοινὰ ὀρθοδοξο - παλαιοκαθολικά κείμενα
τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς
τοῦ Αὐγούστου 1979.

III/2. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ κατὰ
τόπους Ἐκκλησίαι.

1. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ἐν ἀδιαίρετον σῶμα τοῦ
Χριστοῦ, ἐν ᾧ οἱ πιστοί, ὡς μέλη, εἶναι ἠνωμένοι με-
τὰ τοῦ Χριστοῦ, ὡς κεφαλῆς, καὶ μετ' ἀλλήλων. Ἰ-
ψίστη ἔκφρασις καὶ ἀείρρος ἄμα πηγὴ τῆς ἐνότητος
ταύτης εἶναι τὸ μυστήριον τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ἢ

* Συνέχεια ἐκ τῆς σελ. 390 τοῦ ὑπ' ἀριθ. 18 τεύχους.

κοινωνία τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ.
«Ὅτι εἷς ἄρτος, ἐν σῶμα οἱ πολλοὶ ἐσμεν· οἱ γὰρ πάν-
τες ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄρτου μετέχομεν» (Α' Κορ. 10, 17).

2. Ἡ μία ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησία ὑπάρχει ἐν ταῖς
πολλαῖς κατὰ τόπους Ἐκκλησίαις, ὧν ἡ ζωὴ κέντρον
αὐτῆς ἔχει τὴν τελειουργίαν τῆς Θείας Εὐχαριστίας
ἐν κοινωνίᾳ μετὰ τοῦ κανονικοῦ Ἐπισκόπου καὶ τοῦ
πρεσβυτερίου αὐτοῦ. «Πάντες τῷ Ἐπισκόπῳ ἀκολου-
θεῖτε, ὡς Ἰησοῦς Χριστὸς τῷ Πατρί· καὶ τῷ πρεσβυ-
τερίῳ δέ, ὡς τοῖς Ἀποστόλοις... Ἐκεῖνη θεβαία Εὐχα-
ριστία ἠγείσθω, ἢ ὑπὸ τὸν Ἐπίσκοπον οὖσα, ἢ ᾧ ἂν
αὐτὸς ἐπιτρέψῃ» (Ἰγνατίου, πρὸς Σμυρν. 8, 1. PG
5, 852).

3. Ἡ διάδοσις τῆς χριστιανικῆς πίστεως ἐν δια-
φόροις Χώραις καὶ παρὰ πλείοσι λαοῖς, καὶ ἡ σύστα-

ἀπόκτησιν βαθμοῦ εἰς τὸ τέλος τοῦ σχολι-
κοῦ ἔτους; Ἀποτελοῦν οἱ διδάσκοντες Θεο-
λόγοι ὑπόδειγμα βίου καὶ ἀρετῆς πρὸς παρα-
δειγματισμὸν τῶν μαθητῶν των καὶ πρὸς
ἐμπνευσιν εἰς αὐτοὺς τῶν διδασκομένων
ὑπὸ τῆς Ἀγίας Γραφῆς Ἀληθειῶν; Πό-
σον ὠραῖον καὶ πολλαπλῶς ὠφέλιμον θὰ
ἦτο, ἐὰν ἤρχιζεν ἡ διδασκαλία τοῦ πρώτου
μαθήματος — τοῦ οἰουδήποτε μαθήματος —
ἐν ἐκάστη τάξει, δι' ἀναγνώσεως ἐνὸς κε-
φαλαίου εἴτε ἐκ τῶν Εὐαγγελίων, εἴτε ἐκ
τῶν Πράξεων, εἴτε καὶ ἐκ τῶν Ἐπιστολῶν
τῶν Ἀποστόλων καὶ μάλιστα συνεχιζομένης
τῆς ἀναγνώσεως τοῦ ἐπομένου κεφαλαίου
ἐκάστην ἐπομένην ἡμέραν. Δυστυχῶς οἱ
Ἕλληνες δὲν ἔχομεν συνηθίσει νὰ ἀναγι-
νώσκωμεν τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Οἱ Προτε-
στάνται καὶ οἱ Καθολικοὶ ὁμῶς ἀναγινώ-

σκουσι καὶ κατ' ἰδίαν ἐκάστην πρωίαν ἀνά
ἐν κεφάλαιον τῆς Γραφῆς μετὰ τῆς πρωινῆς
προσευχῆς καὶ πρὶν τοῦ πρωينوῦ των ροφή-
ματος. Οἱ γνωρίζοντες ἐκ πείρας, εἶναι εἰς
θέσιν νὰ μαρτυρήσουν τὴν σημασίαν ἣν ἀπο-
δίδουν οἱ ἑτερόδοξοι εἰς τὴν μελέτην τῆς
Ἀγίας Γραφῆς, ἀφοῦ εἰς ἕκαστον δωμάτιον
τοῦ Ξενοδοχείου εἰς Εὐρώπην καὶ Ἀμερι-
κῆν, ὑπάρχει ἡ Ἀγία Γραφή, παρωθοῦσα
τοὺς ἐνοίκους εἰς ἀνάγνωσιν αὐτῆς. Οἱ ξένοι
καὶ πολιτισμένοι ἔχουν τὴν Ἀγίαν Γραφήν
συνεχῆς ἐντρύφημα κατὰ τὰς ὥρας καὶ ἡμέ-
ρας τῆς σχολῆς των. Πόσον θὰ ἠύχόμεν νὰ
εἴγινετο τοῦτο καὶ ἀπὸ ἡμᾶς!

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Ἀκαδημαϊκὸς

Ὁμότιμος Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

σις πολυαριθμοτέρων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν οὐδόλως ἤρην, οὐδὲ αἶρει τὴν ἐνότητα ταύτην τῆς Ἐκκλησίας, καθόσον πᾶσαι αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι φυλάττουσι τὴν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τῶν Ἀποστόλων παραδοθεῖσαν πίστιν καθαρὰν καὶ ἀνόθευτον, ἐν τελείᾳ ὁμοφροσύνῃ. Ἡ ἐνότης τῆς πίστεως ἀποτελεῖ ὑψίστην ἀρχὴν τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας. «Ἡ μὲν γὰρ Ἐκκλησία... παρὰ τῶν Ἀποστόλων καὶ τῶν ἐκείνων μαθητῶν παραλαβοῦσα τὴν εἰς ἓνα Θεόν, Πατέρα, παντοκράτορα... πίστιν' καὶ εἰς ἓνα Χριστὸν Ἰησοῦν, τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ... καὶ εἰς Πνεῦμα ἅγιον... Τοῦτο τὸ κήρυγμα παρείληφθα... ἡ Ἐκκλησία, καίπερ ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ διεσπαρμένη, ἐπιμελῶς φυλάσσει, ὡς ἓνα οἶκον οἰκοῦσα' καὶ ὁμοίως πιστεύει τούτοις, ὡς μίαν ψυχὴν καὶ τὴν αὐτὴν ἔχουσα καρδίαν, καὶ συμφώνως ταῦτα κηρύσσει, καὶ διδάσκει, καὶ παραδίδωσιν, ὡς ἐν στόμα κεκτημένη» (Εἰρηναίου, Κατὰ Αἰρέσε. I, 10, 1. 2. PG 7, 549 - 552).

4. Ἐκάστη τοπικὴ Ἐκκλησία, ὡς περὶ τὸν Ἐπίσκοπον καὶ τὸ πρεσβυτέριον συνηνωμένη κοινωνία τῶν πιστῶν, εἶναι τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἡ ἐμφάνισις τοῦ ὅλου Χριστοῦ ἐν ὀρισμένῳ τόπῳ, παριστώσα τὴν μυστηριακὴν πραγματικότητα τῆς ὅλης Ἐκκλησίας ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς τόπῳ. Διότι ἡ ζωὴ τῆς Ἐκκλησίας, ἡ δωρουμένη διὰ τῆς παρουσίας τοῦ Χριστοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ Πατρός, εἶναι δεδομένη ἐκάστη τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν οὐχὶ ἐν μέρει, ἀλλ' ἐν τῇ ὁλότητι αὐτῆς.

Ἡ ζωὴ λοιπὸν τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, παρὰ τὰς παρ' αὐταῖς διαφορὰς ἐν τοῖς ἡθεσι καὶ τοῖς ἔθιμοις, κατὰ τὴν οὐσίαν αὐτῆς εἶναι μία καὶ ἡ αὐτή. «Ἐν σῶμα... ἐν πνεῦμα... εἰς Κύριος, μία πίστις, ἐν βάπτισμα, εἰς Θεὸς καὶ Πατὴρ πάντων» (Ἐφεσ. 4, 4 - 6). Οὐχὶ πολλά, ἀλλὰ τὸ ἐν σῶμα τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἐν ἐκάστῳ τόπῳ, ἀδιαίρετον καὶ ὅλον. Ἐν τῇ ἐνότητι δὲ ταύτῃ τῆς ζωῆς τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν ἀπεικονίζεται ἡ ἐνότης αὐτῆς ταύτης τῆς Ἁγίας Τριάδος.

5. Αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι ἀναγνωρίζουσιν ἀλλήλαις τὴν αὐτὴν πραγματικότητα καὶ ἐκδηλοῦσι τὴν ταυτότητα τῆς οὐσίας αὐτῶν πρωτίστως μὲν διὰ τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως, εἶτα δὲ καὶ διὰ τῆς ἐνότητος τῆς λειτουργικῆς καὶ μυστηριακῆς ζωῆς, τῶν θεμελιωδῶν ἀρχῶν τῆς κανονικῆς τάξεως καὶ τῆς διοικήσεως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ βίου, καὶ διὰ τῆς ἐνότητος τῆς Ἱεραρχίας. Αἱ θεμελιώδεις αὗται ἀρχαὶ ἔχουσι διατυπωθῆ αὐθεντικῶς ἐν τοῖς κανόσι τῶν ἑπτὰ Οἰκου-

μενικῶν Συνόδων καὶ τῆς ἀναγνωρίσεως τυχουσῶν Τοπικῶν Συνόδων, ἢ φέρονται παρὰ τοῖς Πατράσι τῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν τοῖς παροῦσι δὲ καιροῖς, ὅτε ἡ Ἐκκλησία ὀφείλει ἀναμένειν καὶ προσεύχεσθαι, ὅπως ὁ Θεὸς ρύηται αὐτὴν ἀπὸ παντὸς πονηροῦ, τελειοῖ αὐτὴν ἐν τῇ ἀγάπῃ Αὐτοῦ, καὶ συναγγὴ αὐτὴν ἀπὸ τῶν περὰ τῶν τῆς γῆς εἰς τὴν βασιλείαν Αὐτοῦ (Διδαχὴ 10, 5. 9, 4), αἱ τοπικαὶ Ἐκκλησίαι ὀφείλουσι διαφυλάττειν ἐπιμελέστερον τὴν δωρηθεῖσαν αὐταῖς οὐσιώδη ταύτην ἐνότητα ἐν διαρκεῖ ἀγῶνι κατὰ τῶν δυνάμεων τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς διαίρεσεως.

6. Ἡ πρὸς ἀλλήλας κοινωνία τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν, αἰτινες προϊόντος τοῦ χρόνου ἀπετέλεσαν ἐν ὀρισμέναις γεωγραφικαῖς περιοχαῖς μείζονας σχηματισμοὺς καὶ ὁλότητος μεθ' ἐνὸς Πρώτου τῶν Ἐπισκόπων ἐπὶ κεφαλῆς, ἐκφράζεται καὶ ἐπιτελεῖται διὰ μεταλήψεως τῶν μελῶν αὐτῶν ἐκ τοῦ αὐτοῦ ποτηρίου τῆς Εὐχαριστίας, ἀμοιβαίων ἐπισκέψεων τῶν Πρώτων ἢ ἀντιπροσώπων αὐτῶν, ἀνταλλαγῆς χαιρετιστηρίων γραμμῶν, ὑπὲρ ἀλλήλων προσευχῆς, ἀμοιβαίας βοήθειας, καὶ ἄλλως, ἐκάστης τούτων ἐπιμελουμένης ὅπως ἀποφευγῆ οἰανδήποτε ἀνάμειξιν ἢ ἐπέμβασιν εἰς τὰς ἐσωτερικὰς ὑποθέσεις τῆς ἄλλης.

7. Ἐπὶ ζητημάτων πίστεως καὶ κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ἐπὶ ζητημάτων δηλοῦν γενικωτέρων, ἐνδιαφερόντων καὶ ἀπασχολούντων τὸ σύνολον ἰωτῶν καὶ ὑπερβαίνοντων τὴν ἀρμοδιότητα μιᾶς ἐκάστης αὐτῶν κεχωρισμένως, αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι, τηροῦσαι τὴν κανονικῶς κατασταθεῖσαν ἱεράρχειαν τιμῆς καὶ πρεσβείων ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, διαδουλοῦνται καὶ ἀποφασίζουσι καὶ ἀποφαίνονται ἐν Συνόδοις, κυρίως δὲ καὶ κατ' ἐξοχὴν ἐν Συνόδῳ Οἰκουμενικῇ, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν ἀνωτάτην ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ αὐθεντίαν, τὸ ὄργανον καὶ τὴν φωνήν, δι' ὧν ἀποφαίνεται ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία, ἀποσκοποῦσα πάντοτε τὴν ἐν ἀγάπῃ περιφρούρησιν καὶ ἐδραίωσιν τῆς ἐνότητος αὐτῆς.

Τὰ ὡς ἄνω περὶ τῆς ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν ἀποτελοῦσι, κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Μικτὴν Ὀρθοδοξο - Παλαιοκαθολικὴν Θεολογικὴν Ἐπιτροπὴν, διδασκαλίαν τῆς τε Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Βόννῃ, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Γερμανίας.

Τῆ 22α Αὐγούστου 1979.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μελῶν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς).

III/3. Τὰ ὄρια τῆς Ἐκκλησίας.

1. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ σωτήριος Αὐτοῦ βουλή εἶναι ἀπεριόριστοι καὶ ἐκτείνονται εἰς πάντας τοὺς ἀνθρώπους πάντων τῶν αἰώνων ἐν ὁλοκλήρῳ τῇ κτίσει, καθόσον ὁ Θεὸς «πάντας ἀνθρώπους θέλει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α΄ Τιμ. 2, 4). Κατὰ θεϊαν δὲ οἰκονομίαν μέτοχος τῆς σωτηρίας γίνεται ὁ ἄνθρωπος οὐχὶ μακρὰν καὶ ἀνεξαρτήτως, ἀλλ' ἐντὸς τῆς θεοσυστάτου Ἐκκλησίας καὶ δι' αὐτῆς, διότι ἐν αὐτῇ εὐρηται ἡ θεία ἀλήθεια, αὐτῇ ἐναπέθηκεν ὁ Λυτρωτὴς τὰ μέσα τῆς μακαριότητος, καὶ αὕτη εἶναι ἡ ἀσφαλὴς ὁδὸς πρὸς τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν αἰώνιον ζωὴν. Προσφέρεται δὲ τοῖς πιστεύουσιν ἡ σωτηρία ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ τοῦ ἐν αὐτῇ ἔσαι παραμένοτος Ἁγίου Πνεύματος, διὸ καὶ εἴρηται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ Εἰρηναίου: «Ubi Ecclesia, ibi et Spiritus dei, et ubi Spiritus dei, illic Ecclesia et omnis gratia» (Κατὰ Αἰρέσ. 111,24).

2. Τὴν σωτήριον τοῦ Θεοῦ χάριν, συνεπεία τῆς ἀμαρτίας, δὲν ἀποδέχονται πάντες, μὴ εἰσερχόμενοι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν εἰσερχομένων εἰς αὐτὴν οὐχὶ πάντες ὁμολογοῦσι τὴν θεϊαν ἀλήθειαν ὡς αὕτη ἀπεκαλύφθη ἐν τῷ πληρώματι τοῦ χρόνου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἐν τῇ ἱστορικῇ αὐτῆς πορείᾳ, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ κατετήθη εἰς πολλὰς καὶ διαφωνούσας Ἐκκλησίας, τῆς ἀποστολοπαραδότου πίστεως καὶ διδασκαλίας ἐξ ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας νοθευθείσης διὰ πλάνης. Σήμερον αἱ χριστιανικαὶ Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι ἐν τισὶ δὲν διδάσκουσι τὰ αὐτὰ οὐ μόνον ἐπὶ ἐπουσιωδῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ θεμελιωδῶν σημείων τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας. Τοῦτο ὠδήγησεν εἰς τὴν μόρφωσιν παρεκτὸς ἄλλων καὶ τῆς σφαλερᾶς καὶ ἀπαραδέκτου θεωρίας ἐκείνης, καθ' ἣν ἡ ἀληθὴς ὁρατὴ Ἐκκλησία, ἡ Ἐκκλησία τῆς ἐποχῆς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, δὲν ὑφίσταται πλέον σήμερον, ἐκάστη δὲ τῶν ἐπὶ μέρος Ἐκκλησιῶν τμημὰ τι μόνον, μείζον ἢ ἔλαττον, τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας περιέχει, καὶ κατ' ἀκολουθίαν οὐδεμία τούτων δύναται νὰ θεωρῆται ἑαυτὴν ὡς γνήσιον καὶ οὐσιωδῶς πλήρη ἐκπρόσωπον τῆς ἀληθοῦς Ἐκκλησίας.

3. Ἀλλὰ ἀπὸ τῆς συστάσεως αὐτῆς καὶ μέχρι τῆς σήμερον ἐξακολουθεῖ ὑπάρχουσα ἄνευ διακοπῆς τινος ἡ ἀληθὴς μία, ἅγια, καθολικὴ καὶ ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐκεῖ ἔνθα διαφυλάσσονται ἀλωθῆτως ἡ ὁρθὴ πίστις, ἡ ἀλήθεια καὶ τὸ πολίτευμα τῆς ἀρχαίας ἀδικαιρέτου Ἐκκλησίας, ὡς ταῦτα εὗρον τὴν ἑκφρασίαν αὐ-

τῶν καὶ διατύπωσιν ἐν τοῖς ὅροις καὶ τοῖς κανόσι τῶν ἑπτὰ Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν ἀναγνωρίσεως τυχοῦσῶν Τοπικῶν Συνόδων, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Πατράσι τῆς Ἐκκλησίας.

4. Ἡ Μικτὴ ἡμῶν Ἐπιτροπὴ, ἀποδίδουσα τὴν προσήκουσαν σημασίαν εἰς τὴν αἵρεσιν καὶ τὸ σχίσμα, καὶ μηδὲν ταῦτα θεωροῦσα ὡς παράλληλα πρὸς τὴν ἀληθῆ ὁρατὴν Ἐκκλησίαν ἐργαστήρια τῆς σωτηρίας, φρονεῖ οὐδὲν ἤττον ὅτι τὸ ζήτημα τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας εἶναι δυνατόν σήμερον νὰ κριθῆ κατὰ τρόπον εὐρύτερον. Λαμβανομένου ὑπ' ὄψιν, ὅτι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τίθενται ὄρια εἰς τὴν δύναμιν τοῦ θέλοντος πάντας ἀνθρώπους σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν Θεοῦ, καὶ ἅμα ὅτι τὸ εὐαγγέλιον σαφῶς ὁμιλεῖ περὶ σωτηρίας διὰ τῆς πίστεως εἰς τὸν Μονογενῆ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ: «ὁ πιστεύων εἰς τὸν Υἱὸν ἔχει ζωὴν αἰώνιον, ὁ δὲ ἀπειθῶν τῷ Υἱῷ οὐκ ὄφεται ζωὴν» (Ἰω. 3,36), εἶναι δυνατόν νὰ γίνῃ ἀποδεκτόν, ὅτι ἡ ἐνέργεια τῆς θείας παντοδυναμίας καὶ χάριτος δὲν ἀποκλείεται νὰ ἐκδηλωθῆ καὶ ἐκεῖ ἔνθα ἡ ἀπόσπασις ἀπὸ τῆς πληρότητος τῆς ἀληθείας τῆς μᾶς Ἐκκλησίας δὲν εἶναι πλήρης, συνεπαγομένη τελείαν ἀπ' αὐτῆς ἀποξένωσιν, ἐκεῖ ἔνθα «μὴ Θεὸς τὸ κινδυνευόμενον», «ἀσφαλῶς» δὲ «ἡ ζωαρχικὴ Τριάς ἀνακηρύσσεται καὶ τὸ τῆς ἐνσάρκου οἰκονομίας... ἀνομολογεῖται μυστήριον» (Πατριάρχου Ἀντιοχείας Πέτρου τοῦ Γ', Ἐπιστολὴ πρὸς Μιχαὴλ Κηρουάριον, PG 120, 798-800).

5. Οὕτω θεωρουμένου τοῦ ζητήματος τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας, τῆς δὲ ἐνότητος τῆς Ἐκκλησίας ὡς σώματος Χριστοῦ νοσημένης ἐν εὐρυτέρῳ ἐννοίᾳ, κελκηνται πάντες οἱ εἰς Χριστὸν πιστεύοντες, ὅπως ἐν ἀγάπῃ, εὐκρινείᾳ καὶ ὑπομονῇ ἐπιζητήσωσι τὸν μετ' ἀλλήλων διάλογον, καὶ προσεύχονται ἀδιαλείπτως ὑπὲρ τῆς ἐπαναποκαταστάσεως τῆς ἐνότητος τῆς πίστεως καὶ τῆς πλήρους κοινωνίας τῶν Ἐκκλησιῶν, ἵνα Κύριος ὁ Θεὸς ὁδηγήσῃ πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἰς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἐνότητα ἐν τῷ πληρώματι αὐτῆς.

Τὰ ὡς ἄνω περὶ τῶν ὁρίων τῆς Ἐκκλησίας ἀποτελοῦσι, κατὰ τὴν καθ' ἡμᾶς Μικτὴν Ὀρθοδοξο - Παλαιοκαθολικὴν Θεολογικὴν Ἐπιτροπὴν, διδασκαλίαν τῆς τε Ὀρθοδόξου καὶ τῆς Παλαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας.

Ἐν Βόννῃ, ἐν τῇ Ἱερᾷ Μητροπόλει Γερμανίας.

Τῆ 22α Αὐγούστου 1979.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μελῶν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς).

Πρωτόκολλον πεπραγμένων τῆς Δ' ὀλομελείας τῆς Συνδιασκέψεως τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν ἀπὸ τῆς 20ῆς μέχρι τῆς 24ης Αὐγούστου 1979, ἐν τῷ ἐν Βόννη Κέντρῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας.

Προσκληθεὶς τῆς Αὐτοῦ Θειοτάτης Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Δημητρίου τοῦ Α' καὶ ὁμοφώνῳ γνώμῃ τῶν σεβασμίῳ Προκαθημένων τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ὡς καὶ τῆς Διεθνοῦς Συνόδου τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων, συνηλθον ἐν τῷ ἐν Βόννη Κέντρῳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Γερμανίας τὰ Μέλη τῆς Μικτῆς Θεολογικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου Ὁρθοδόξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν εἰς τὴν τρίτην ἐν ὀλομελείᾳ Συνδιάσκεψιν αὐτῶν πρὸς συνέχισιν τοῦ κατὰ τὸ ἔτος 1975 ἐν τῷ ἐν Σαμπεζῦ Γενεῦθς Ὁρθοδόξῳ Κέντρῳ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἀρξασμένου ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου.

Ἀπὸ Ὁρθοδόξου πλευρᾶς ἐξεπροσωπήθησαν αἱ ἐξῆς Ἐκκλησίαι: Τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον, τὰ Πατριαρχεῖα Ἀλεξανδρείας, Ἱεροσολύμων, Μόσχας, Ρουμανίας καὶ Βουλγαρίας καὶ αἱ Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι Κύπρου καὶ Ἑλλάδος. Ἀπὸ Παλαιοκαθολικῆς πλευρᾶς: Αἱ Αὐτόνομοι Ἐκκλησίαι ἐν Ὀλλανδίᾳ, Γερμανίᾳ, Ἑλβετίᾳ, Αὐστρίᾳ, Πολωνίᾳ, ὡς καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐν ΗΠΑ καὶ Καναδᾶ. Προσῆδρευσαν ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας Εἰρηναῖος, Ἐξάρχος Κεντρικῆς Εὐρώπης, καὶ ὁ Ἐπίσκοπος τῆς ἐν Ἑλβετίᾳ Χριστοκαθολικῆς Ἐκκλησίας Léon Gauthier. Γραμματεῖς δὲ ἦσαν οἱ Καθηγηταὶ Ἰωάννης Καρμύρης καὶ Werner Küppers.

Εἰς τὰς πρὸς τὸ Συνέδριον προσφωνήσεις ὑπὸ τῶν δύο Προέδρων, τὴν Δευτέραν 20ὴν Αὐγούστου, ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος ἐτόκισεν, ὅτι αἱ ἐργασίαι τῆς παρούσης συναλεύσεως θὰ ἔχουν ἰδιαιτέραν βαρύτητα ὄχι μόνον διὰ τὸν Θεολογικὸν Διάλογον, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ὅλην ἀδελφικὴν ἡμῶν κοινωνίαν. Δὲν ὑπάρχουν ἀντιθέσεις εἰς τὴν διδασκαλίαν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, εὐρισκόμεθα δὲ ἀπὸ κοινοῦ σήμερον ἕναντι τῶν προβλημάτων τοῦ κόσμου. Ὅπως ἤδη καὶ ὁ Πατριάρχης Ἀθηνᾶγόρας, συνέχισεν ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος, εἶχε τονίσει εἰς τὸ μῆνυμά του τῶν Χριστουγέννων τοῦ ἔτους 1960: «ἡ Ἐκκλησία θὰ ἠδύνατο νὰ ἀσκήσῃ μείζονα ἐπίδρασιν ἐπὶ τῶν τυχῶν καὶ τῆς πορείας τῶν λαῶν, ἐὰν ἦτο ἡνωμένη καὶ οὐχὶ μεμερισμένη» καὶ ὡς

καὶ ὁ Ἐπίσκοπος Gauthier κατὰ τὴν πρώτην συνάντησιν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τὸν Ἰούλιον 1973 εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Πεντέλης ἔλεγεν, αἱ Ἐκκλησίαι ἡμῶν, Ὁρθόδοξος καὶ Παλαιοκαθολικὴ, θὰ ἠδύνατο νὰ διάγουν καὶ περαιτέρω κερωρισμέναι, δύνανται ὁμως νὰ βαστάσουν ἕναντι τοῦ κόσμου τὰς εὐθύναις μίᾶς τοιαύτης ἀδιαφορίας:

Διὰ τὰς ἐργασίας προέκειτο, συμφώνως πρὸς τὰς ἀποφάσεις τῆς δευτέρας ἐν ὀλομελείᾳ συναλεύσεως, ἀριθμὸς ἐκκλησιολογικῶν κειμένων, τὰ ὅποια εἶχον καταρτισθῆ ὑπὸ τῆς Ὑποεπιτροπῆς ἐν τῇ συναλεύσει αὐτῆς ἀπὸ τῆς 24ης μέχρι τῆς 31ης Αὐγούστου τοῦ ἔτους 1978 ἐν τῷ ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Πεντέλης Ὁρθοδόξῳ Κέντρῳ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, εἰς τὴν Ἑλληνικὴν καὶ τὴν Γερμανικὴν γλῶσσαν. Γλῶσσαι τοῦ Συνεδρίου ἦσαν, ὅπως μέχρι τοῦδε, ἡ Ἑλληνικὴ καὶ ἡ Γερμανικὴ, μετὰ μεταφράσεως εἰς τὴν Ρωσικὴν. Αἱ ἐργασίαι διεξήχθησαν εἰς συζητήσεις καθ' ὁμάδας καὶ ἐν τῇ ὀλομελείᾳ. Πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτῶν ἐγένετο τηλεγραφικῶς σχετικὴ γνωστοποίησις εἰς τὴν Α.Θ.Π. τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Δημήτριον τὸν Α' καὶ εἰς τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Οὐτρέχτης Μαρτίνον KOK, Πρόεδρον τῆς Διεθνοῦς Συνόδου τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων. Παρ' ἀμφοτέρων ἐλήφθησαν ἀπαντήσεις μετὰ εὐχῶν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν ἐργασιῶν.

Αἱ ἐργασίαι ἐπεξετάθησαν εἰς τὰ τρία πρῶτα ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Ὑποεπιτροπῆς παρουσιασθέντων ἐκκλησιολογικῶν κειμένων:

III) 2. Ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι.

III) 3. Τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας.

III) 4. Ἡ αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ.

Κατόπιν ἐντατικῆς συνεργασίας κατέστη δυνατόν τὰ δύο πρῶτα κείμενα: ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ αἱ κατὰ τόπους Ἐκκλησίαι, καί, τὰ ὅρια τῆς Ἐκκλησίας, νὰ γίνουσι ἀποδεκτὰ ὑπὸ τῆς ὀλομελείας, διατυπωθέντα ἑλληστί καὶ γερμανιστί, καὶ νὰ ὑπογραφῶν παρὰ πάντων τῶν εἰς τὸ Συνέδριον μετεχόντων μελῶν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς. Τὰ ἀποδεκτὰ γενόμενα κείμενα παρεδόθησαν εἰς τὰ μέλη πρὸς διαβίβασιν εἰς τὰς Ἐκκλησίας αὐτῶν.

Ἐν ἀναφορᾷ πρὸς τὸ πρωτόκολλον τῆς δευτέρας ἐν ὄλομελείᾳ Συνδιασκέψεως, ἀνεκοίνωσεν ὁ Ἐπίσκοπος Gauthier, ὅτι ὑπὸ τῆς Διεθνούς Συνόδου τῶν Παλαιοκαθολικῶν Ἐπισκόπων ἐψηφίσθη δεσμευτικὸς ἐσωτερικὸς διακανονισμὸς, ὁ ὁποῖος ὑποχρεώνει ὅλα τὰ παρόντα παλαιοκαθολικὰ μέλη τῆς Ἐπιτροπῆς νὰ υπογράψουν τὰ ἀποδεκτὰ γινόμενα κείμενα τῶν ἐν ὄλομελείᾳ Συνελεύσεων.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως ἐτελοῦντο καθημερινῶς ἐναλλαγὴ ὀρθόδοξοι καὶ παλαιοκαθολικαὶ πρωϊναὶ καὶ ἑσπεριναὶ ἱεραὶ ἀκολουθίαι.

Τὴν Πέμπτην 23ην Αὐγούστου, ἑορτὴν τοῦ Ἁγίου Εἰρηναίου Ἐπισκόπου Λυῶνος, ὁ Μητροπολίτης Γερμανίας Εἰρηναῖος ἐτέλεσε τὴν Θεῖαν Λειτουργίαν ἐν τῷ Καθεδρικῷ Ναῷ τῆς Ἁγίας Τριάδος Βόννης.

Τὸ ἑσπέρας τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἔδωκεν ὁ Μητροπολίτης Εἰρηναῖος δεξίωσιν εἰς τοὺς χώρους τοῦ νέου Μητροπολιτικοῦ Κέντρου πρὸς τιμὴν τῆς Ἐπιτροπῆς, κατ' αὐτὴν δὲ παρέστησαν προσκεκλημένοι καὶ ἐκ τῶν ἄλλων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν πολιτικῶν ἀρχῶν τῆς Βόννης.

Κατὰ τὴν τελικὴν συνεδρίαν τῆς 24ης Αὐγούστου ἐλήφθησαν αἱ ἐξῆς ἀποφάσεις:

1. Γίνεται ἀποδεκτὴ ἡ πρόσκλησις τοῦ Ἐπισκόπου Gauthier, ὅπως ἡ προσεχὴς συνέλευσις τῆς Ὑποεπιτροπῆς λάβῃ χώραν κατὰ τὸ δεύτερον δεκαπενθήμερον τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1980 ἐν Βέρνη.

2. Ἡ ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου διαβιβάσθεῖσα πρόσκλησις τοῦ Μακαριωτάτου Πατριάρχου Μόσχας Ποιμένος, ὅπως ἡ προσεχὴς ὄλομελεία τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Διαλόγου συνέλθῃ μετὰ τὴν 28ην Αὐγούστου 1981 εἰς τὴν Μόσχαν, γίνεται μετὰ χαρᾶς δεκτὴ.

3. Ἀμφότεραι αἱ Ἐκκλησίαι εἶναι ἐλεύθεραι νὰ δημοσιεύσουν τὰ ἀποδεκτὰ γινόμενα κείμενα καθὼς καὶ τὸ παρὸν πρωτόκολλον.

4. Τὸ διὰ τὸν τύπον ἀνακοινωθὲν ἐπὶ τοῦ περιεχομένου τοῦ πρωτοκόλλου θὰ καταρτισθῇ ὑπὸ τῆς Γραμματείας.

5. Γίνεται ἀποδεκτὴ πρότασις τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, ὅπως πᾶσαι αἱ Ὀρθόδοξοι Ἐκκλησίαι, αἱ καλούμεναι εἰς τὰς πανορθόδοξους διασκέψεις καλῶνται καὶ εἰς τὸν Ὀρθόδοξο-Παλαιοκαθολικὸν Διάλογον. Εἰς περίπτωσιν καθ' ἣν μία ἐξ αὐτῶν δὲν δύναται ν' ἀποστείλῃ ἰδίους ἐκπροσώπους, θὰ ἠδύνατο ν' ἀναθέσῃ τὴν ἐκπροσώπησιν αὐτῆς εἰς τινὰ ἐκ τῶν παρόντων ἐκπροσώπων ἐν τῇ ἐν ὄλομελείᾳ συνδιασκέψει τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς ἄλλης Ὀρθόδοξου Ἐκκλησίας.

(Ἔπονται αἱ ὑπογραφαὶ τῶν μελῶν τῆς Μικτῆς Ἐπιτροπῆς).

Ἐν κατακλείδι, κρίνοντες γενικῶς τὸ συντελεσθὲν ὑπὸ τῆς Δ' ἐν Βόννῃ Συνδιασκέψεως Ὀρθόδοξων καὶ Παλαιοκαθολικῶν θεολόγων ἔργον, φρονούμεν ὅτι τοῦτο ὑπῆρξεν ἀρκούντως ἱκανοποιητικόν. Ἀναμφιδόλως ὁμως ἠδύνατο νὰ ἦτο ἀποδοτικώτερον καὶ καρποφορώτερον, ἐὰν ὁ διάλογος τὸ μὲν προπαρασκευάζετο καὶ διεξήγετο μεθοδικώτερον, τὸ δὲ εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του περισσώτερον χρόνον. Διότι, κατὰ τὰ ἄλλα, κέκτηται ἰδιδικῶς ὁ διάλογος οὗτος πάσας τὰς ἀπαιτουμένας οὐσιαστικὰς θεολογικὰς προϋποθέσεις πρὸς ἐπίτευξιν τοῦ ἐπιδιωκομένου ὑπ' αὐτοῦ ἱεροῦ σκοποῦ. Καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ καταλήξωμεν συμμεριζόμενοι τὴν περὶ τῶν διεξαγομένων θεολογικῶν διαλόγων γενικῶς διαπίστωσιν τοῦ μητροπολίτου Γερμανίας Εἰρηναίου, ὅστις ἀλλαχοῦ, ἐξ ἄλλης προοπτικῆς καὶ πρὸς ἄλλον σκοπὸν, γράφει: «Γνωρίζω, ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀνατολήν καὶ εἰς τὴν Δύσιν ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ ἔχουν ἀντιρρήσεις καὶ δισταγμοὺς διὰ τὸν διάλογον (τὸν οἰκουμενικὸν ἐν γένει), ποὺ εἶναι ὥστόσο τὸ σοβαρώτερον κίνημα εἰς τὴν σύγχρονον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν»¹¹, ἀρκεῖ νὰ διεξάγῃται οὗτος μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης, εἰλικρινείας, ἀπροκαταληψίας, ταπεινοφροσύνης καὶ τῆς μὴ καταισχυνοῦσης οἰκουμενικῆς ἐλπίδος ἐν τῇ ἀναζητήσει τῆς ἀληθείας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΚΑΡΜΠΗΣ

Ἀκαδημαϊκὸς — Ὁμ. Καθηγητὴς Πανεπιστημίου

11. Μητροπολίτου Γερμανίας Εἰρηναίου Γαλανάκη, Συνεργασία—ἑλληλεγγύη ἀποδήμου καὶ ντόπιου Ἐκκληνισμοῦ, Θεσσαλονίκη 1979, σ. 20.

Ε Π Ι Κ Η Δ Ε Ι Ο Σ Λ Ο Γ Ο Σ

ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΙΣ ΚΥΡΙΟΝ ΕΚΔΗΜΙΑ ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

ΠΡΙΓΚΗΠΟΝΝΗΣΩΝ ΚΥΡΟΥ ΑΓΑΠΙΟΥ*

«Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καὶ δώσω σοὶ
τὸν στέφανον τῆς ζωῆς» (Ἀπ. 2,10).

Εἶναι θαθεῖα ἡ ὁδὸν τῆς Ἐκκλησίας, ἡ λύπη τῆς Σῆς Σεπτῆς Κορυφῆς, τῆς σεβασμίας τοῦ πανσέπιου Οἰκουμενικοῦ Θρόνου Ἱεραρχίας, τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πριγκηποννήσων καὶ τοῦ περιουσίου λαοῦ, ἐπὶ τῇ αἰφνιδίᾳ τελευτῇ τοῦ πιστοῦ Ἱεράρχου, τοῦ Πριγκηποννήσων Ἀγαπίου.

Προπέμπομεν σήμερον εἰς τὴν αἰωνιότητα τὸν Πριγκηποννήσων Ἀγάπιον, τὸν ἀπλοῦν, ἀπέριτον καὶ ταπεινὸν κατὰ πεποιθήσιν Φαναριώτην Ἱεράρχην, τὸν ἥπιον καὶ ἀνεξίκακον, τὸν συγκεντροῦντα ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀγάπην καὶ συμπάθειαν τῶν ἀναστρεφόμενων μετ' αὐτοῦ, τὸν ὁμιλητικὸν καὶ καταδεκτικὸν πρὸς πάντας, τὸν λιτὸν καὶ ὀλιγαρκῆ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν του βίον. Ὁ ἀοίδιμος ὑπῆρξεν εἰς ἀπὸ τοὺς φρουροὺς τῆς Ἱερᾶς Παρακαταθήκης, τὴν ὁποίαν οἱ αἰῶνες ἐκλήρωσαν εἰς τὴν τετιμημένην ταύτην ἔδραν τῆς Προκαθημένης Ἐκκλησίας.

Ὁ μεταστὰς Ἱεράρχης πεποτισμένος διὰ τοῦ πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας αὐτῆς, πνεύματος πισότητος καὶ ὑπηρεσίας, διῆλθε τὸν ἐπίγειον βίον του ἐν ἀφοσιωμένῃ διακονίᾳ καὶ ἤδη ἠγαπημένος ὑπὸ Κυρίου ἀπέρχεται τοῦ κόσμου τούτου.

Ὁ ἱερός ἄμβων κατὰ τὴν σιγμὴν τοῦ πένθους δὲν πρόκειται νὰ ἀνατάμη τὸν χαρακτῆρα, οὔτε καὶ νὰ ἀναλύσῃ τὸ ἔργον τοῦ ἀποικομένου, ἐπαίνους ἐξαγγέλλον, σιγμὴν μάλιστα καθ' ἣν ὁ μεταστὰς ἴσται ἐνώπιον τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ. Ἀπλῶς μόνον θὰ ἀναφερθῇ εἰς σημεία τινα τῆς ζωῆς τοῦ μεταστάν-

τος, καὶ τοῦτο πρὸς δόξαν Θεοῦ, εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ὁποίου ὄλον τὸν βίον ἐκ παιδῶν ἠγάλωσεν ὁ ἀείμνητος, γενόμενος πιστὸς τῷ Κυρίῳ μέχρι τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς, πιστὸς τῇ Ἐκκλησίᾳ, πιστὸς τῇ ἱερᾷ αὐτοῦ κλήσει, πιστὸς τῇ ὑπηρεσίᾳ τοῦ ἀνθρώπου.

★

Παναγιώτατε Δέσποτα,

Σεβασμία τῶν Ἱεραρχῶν χορεία,

Λαὸς τοῦ Κυρίου περιούσιε καὶ πενθηφόρε,

Ὁ Πριγκηποννήσων Ἀγάπιος, κατὰ κόσμον Σωτήριος Ἰωαννίδης, ἐγεννήθη ἐν Ταταούλοις τῆς Κωνσταντινουπόλεως τὸ ἔτος 1923. Ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων ἀνατραφεὶς ὑπὸ εὐλαθεσιῶν γονέων («ἐν παιδείᾳ καὶ νοθεσίᾳ Κυρίου») (Ἐφ. 6,4), τὴν προκαταρκτικὴν παιδείαν λαμβάνει ἐν τῇ κοινοικίῃ σχολῇ Ταταούλων, τὴν δὲ μέσῃ ἐν τῇ ἐν Φαναρίῳ Πατριαρχικῇ Μεγάλῃ τοῦ Γένους Σχολῇ. Διακαὴ τρέφεται τὸν πόθον ἵνα ἀκολουθήσῃ τὸ κληρικὸν στάδιον εἰσέρχεται τὸ ἔτος 1940 εἰς τὴν περιώνυμον Χαλκίτιδα Ἱερὴν Θεολογικὴν Σχολὴν. Διαρκουσῶν τῶν σπουδῶν του χειροτονεῖται τὸ ἔτος 1945 ὑπὸ τοῦ ἀειμνήτου τότε Σχολάρχου Μητροπολίτου Νεοκαισαρείας κυροῦ Χρυσοστόμου εἰς διάκονον, μετονομασθεὶς εἰς Ἀγάπιον.

Ἀμα τῇ ἀποφοιτήσει του, τὸ ἔτος 1947, διορίζεται διάκονος εἰς διαφόρους κοινότητας τῆς Ἀγιοπάτης Ἀρχιεπισκοπῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὡς κοινοικὸς διάκονος ἐπιτελεῖ ἀξιοζήλευτον φιλανθρωπικὸν καὶ κατηχητικὸν ἔργον. Τὸ 1954 προσλαμβάνεται εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Αὐλὴν, ὡς Τριτεύων τῶν Πατριαρχικῶν Διακόνων. Κατ' Ὀκτώβριον τοῦ 1958 προάγεται εἰς Δευτερεύοντα, κατὰ Δεκέμβριον δὲ τοῦ αὐτοῦ ἔτους χειροτετεῖται εἰς Μέγαν Ἀρχιδιάκονον. Ὑπὸ τὴν ιδιότητα ταύτην συνοδεύει τὸν ἀειμνήτου προκά-

* Ὁ παρῶν λόγος ἐξεφώνηθη ὑπὸ τοῦ Πανοσιολ. Κωδικογράφου τῆς Ἀγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμ. Πατριαρχείου Διακόνου κ. Μελίτωνος, ἐν τῷ ἐν Πριγκήπῳ Ἱ. Μητροπολιτικῷ Ναῶ τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλήτου, κατὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Πριγκηποννήσων κυροῦ Ἀγαπίου, τῇ 31ῃ Αὐγούστου 1979.

τοχον τῆς Ὑμετέρας Κορυφῆς κατὰ τὸ ταξιδίον του εἰς Μέσην Ἀνατολήν τὸ 1959, ὡς καὶ κατὰ τὰς ἐορτὰς τῆς χιλιετηρίδος τοῦ Ἁγίου Ὁρους τὸ 1963 εἰς Ἑλλάδα.

Ἡ πρὸς τὸ καθῆκον ἀφοσίωσις καὶ ἡ ἐν πάσῃ προθυμία καὶ προσογῆ ἐπιτέλεισι αὐτοῦ συντελοῦν ὥστε νὰ προαχθῆ ὑπὸ τοῦ ἀοιδίμου Πατριάρχου Ἀθηναγόρου εἰς Μέγαν Προποσίτου. Ἐν τῇ θέσει ταύτῃ ἐπιδεικνύει ζῆλον, σύνεσιν, ἐπιμέλειαν καὶ ἀπλότητα ἐν τῇ διαχειρίσει τῶν ἀπασχολούντων τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Κωνσταντινουπόλεως διαφόρων ζητημάτων. Πρὸ παντὸς ὅμως ἐπιτελεῖ τὰ καθήκοντά του ἐν πνεύματι καὶ διαθέσει καὶ πράξει διακονίας.

Ἡ πιστὴ, πρόθυμος καὶ ἐπαινετὴ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ὑπηρεσία του, ἕμα δὲ καὶ τὸ ἀπέριτον καὶ προσηγῆς τοῦ βίου αὐτοῦ ἀποτελοῦν στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα προσελκύουν τὴν ἀγάπην καὶ ἐκτίμησιν τῆς Διοικούσης Ἐκκλησίας. Οὕτω δὲ κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1970 προάγεται εἰς Μητροπολίτην ἐπὶ τῷ φιλῶ τίτῳ τῆς πάλαι ποτὲ διαλαμράσης Μητροπόλεως Σωζοπόλεως.

Ἀλλὰ καὶ Μητροπολίτης γενόμενος ὁ Πριγκηποννήσιος Ἀγάπιος παρέμεινεν ἀπλοῦς καὶ ἀπέριτος, ὑπηρετῶν τὸν ἄνθρωπον ἐν ἀφελότητι καρδίας. Διηκόνησε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῷ πιστῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἐν συνδυασμῷ πάντοτε μετὰ τοῦ φαναριωτικοῦ ἐκκλησιαστικοῦ φρονήματος. Διότι ἐγνώριζε καλῶς ὁ ἀείμνηστος, ὅτι Φαναριώτης Ἱεράρχης δὲν νοεῖται, εἰ μὴ μόνον «ὡς ὁ διακονῶν» (Λουκ. 22,26). Γενόμενος δὲ Ἐπίσκοπος, ὅτι ἀναλαμβάνει μεγίστας εὐθύνas μετὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν διάθεσιν τῆς διακονίας. Ἡ ὅλη δὲ βιοτὴ του μαρτυρεῖ τοῦτο. Καὶ ἀπεδείχθη Ἐπίσκοπος πληροφορησῆς τὴν διακονίαν αὐτοῦ καὶ ἀξιοποιήσας τὰ ἐμπιστευθέντα αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Κυρίου τέλαιναι.

Τοποθετεῖται, ἀκολούθως, τὸ ἔτος 1972, ὡς Ἀρχιερατικῶς Προϊσταμενεύων τῆς Κοινότητος Ταταούλων καὶ ἐρχόμενος εἰς ἄμεσον ἐπαφὴν μετὰ τοῦ λαοῦ εὐρίσκει τὴν ἐνκαιρίαν νὰ ἐπιδείξῃ τὸν πλοῦτον τῶν ψυχικῶν καὶ πνευματικῶν του χαρισμάτων, καλλιέργων ἐπιμελῶς τὸ ἐποικοδομητικὸν ἐν τῷ κηρύγματι, τὸ φιλόανθρωπον ἐν τῇ διαθέσει, τὸ εὐγενὲς ἐν τῇ πρὸς ἀλλήλους ἀναισθησίᾳ καὶ τὸ κοινωφελὲς ἐν τῇ ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν συμφερόντων καὶ τῶν ἀναγκῶν τῶν ἐμπειστευμένων τῇ μερίμνῃ αὐτοῦ πιστῶν.

Μετ' οὐ πολὺ, κατὰ Νοέμβριον τοῦ 1976, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀνυψώνει τὴν πάλαι ποτὲ διαλαμράσαν Μητροπολιν Σωζοπόλεως εἰς ἐνεργεῖα Μητροπολιν τοῦ Θρόνου. Ὅταν δὲ ἐν ἔτει 1977 ἐκενώθη ἡ Ἱερὰ Μητροπολις Πριγκηποννήσιων καλεῖται διὰ τῆς κανονικῆς ψήφου τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου ἐπὶ τὸ πηδάλιον αὐτῆς.

Εἰς τὴν ποιμενομένην ταύτην ἐπαρχίαν ὁ μεταστάς Ἱεράρχης ἀπεδείχθη ἄξιος τῆς ἀγάπης, τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ἐκτιμήσεως τῶν ἐπαρχιωτῶν του. Καὶ γενικῶς εἰπεῖν ἀπεδείχθη ἄξιος τῶν τιμῶν, τὰς ὁποίας τῷ ἐπεδαφίλευσεν ἡ Ἐκκλησία· ἄλλωστε εἶχε πάντοτε θαδεῖαν συναίσθησιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τῆς διακονίας του. Ὁλόκληρος ὁ βίος του ὑπῆρξε μία συνεχῆς καὶ φιλότιμος ἐργασία ἐν ταῖς θέσεσιν ὅπου ἐκάλεσεν αὐτὸν ἡ Ἐκκλησία. Οὐδέποτε ἐπεζήτησεν ὁ ἴδιος ἀξιώματα. Ὅπου προήχθη τὸν ἐκάλεσεν ἡ Ἐκκλησία. Ἀλλὰ καὶ ὅπου τὸν ἐκάλεσεν, ἐγνώριζεν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῆ ἀντάξιος καὶ νὰ τὴν τιμήσῃ. Καὶ τὸ ἔπραξε πάντοτε ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεων του.

★

Ὁ ἀείμνηστος ὑπῆρξε πιστὸς διερχομένους τοῦ πνεύματος καὶ τῆς παραδόσεως τῆς κοινῆς τροφῆς Ἱερᾶς Θεολογικῆς Σχολῆς Χάλκης, καλὸς δέκτης καὶ πιστὸς φορεὺς τῆς ἀγίας καὶ μεγάλης καὶ μοναδικῆς παραδόσεως τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἀφωσιωμένος, σεμνὸς καὶ ἀθρόμβος καὶ ἀνευ οὐδεμιᾶς ἐπιδείξεως ἐν τῇ ἐπιτελέσει τῶν καθηκόντων του.

Ἐπὶ πᾶσι δὲ ἰδιαιτέρως διεκρίθη διὰ τῆς ὑπὲρ τῶν ἐνδεῶν καὶ πασχόντων φιλανθρωποῦ διαθέσεως αὐτοῦ, τῆς κατὰ τρόπον ἀθρόμβου καὶ ἄγνωστον τοῖς πολλοῖς ἐνεργουμένης. Καὶ ἀπέρχεται τῆς παροίκου ταύτης ζωῆς, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας του, κατ' ἄνθρωπον βεβαίως κρινόντες, πρὸς τὸν μόνιμον βίον μετὰ τὴν ἱκανοποίησιν ὅτι ἐξετέλεσε, κατὰ τὸ ἀνθρωπίνως ἐφικτόν, τὸ καθῆκον του.

Καὶ ὡς ἀνταπόδομα τῆς πισιότητός του τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐχάρισεν αὐτῷ ὁ Θεὸς χοριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς αὐτοῦ, ἀνώδυνα, ἀνεπαίσχυντα, εἰρηνικά, καὶ ὁ θάνατος τοῦ δικαίου ἐπεσφράγισε τὴν ζωὴν αὐτοῦ, ἀφοῦ ἐτέλεσε τὴν τελευταίαν αὐτοῦ ἀνάμικτον ἐπὶ τοῦ ἐπιγείου Θουσιαστικοῦ μωσταγωγίαν, καὶ μετέλαβε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ἔοχαιον ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου.

★

ΕΠΙΣΚΕΨΙΣ ΕΠΙΣΗΜΟΥ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΣ ΤΩΝ ΜΕΤΕΡΡΥΘΜΙΣΜΕΝΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τὴν Πέμπτην, 26 Ἰουλίου, ἡ ἑπταμελής Ἀντιπροσωπεία τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου τῶν Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Πρόεδρον καὶ τὸν Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Συνδέσμου τούτου κ.κ. MCCORD καὶ PÉRRET, καὶ μὲ διακεκριμένους Καθηγητὰς τῆς Θεολογίας ὡς μέλη αὐτοῦ, ἐγένετο ἐπίσημως δεκτὴ ὑπὸ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος, τοῦ Πατριάρχου, παρουσίᾳ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μύρων κ. Χρυσοστόμου, Προέδρου τῆς ὡς ἄνω Συνοδικῆς Ἐπιτροπῆς, καὶ τῶν λοιπῶν μελῶν αὐτῆς. Μεταξὺ τῆς Α.Θ. Παναγιότητος καὶ τοῦ Προέδρου τῆς Ἀντιπροσωπείας ἀντηλλάγησαν θερμαὶ προσφωνήσεις. Τὴν μεσημέριαν οἱ ἐπίσημοι ξένοι παρεκάθησαν εἰς ἐπίσημον Πατριαρχικὸν γεῦμα.

Σκοπὸς τῆς ἐπισκέψεως ἦτο νὰ προβοῦν εἰς ἐπίσημον πρότασιν Θεολογικοῦ Διαλόγου τῶν Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν (Καλδινιστῶν, Πρεσβυτεριανῶν καὶ Κονγκρεγκασιοναλιστῶν), ποὺ ἀντιπροσωπεύουν ἐξήντα καὶ πλέον ἑκατομμύρια πιστῶν εἰς ὅλας τὰς ἡπείρους, μὲ τὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν. Ἡ πρότασις γίνεται πρὸς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον καὶ δι' αὐτοῦ θὰ προωθηθῇ πρὸς τὰς ἄλλας Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας.

Ἡ Ἀγία τοῦ Χριστοῦ Μεγάλῃ Ἐκκλησία ἀποδίδουσα σήμερον τὴν ὑστάτην πρὸς τὸν Ἱεράρχην τιμὴν, αἰσθάνεται βαθεῖαν θλίψιν, διότι ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ ἀπώλεσεν ἓνα τῶν ἱεροφαντῶν αὐτῆς, τοῦ ὁποίου προώρως ἀνεκόπη ἡ ζωή.

Ὅμως ὡς καὶ ἐξοχὴν Ἐκκλησία τῆς Ἀναστάσεως, αὐτὴ ἡ Μεγάλῃ Ἐκκλησία, προπέμπει ἀπὸ τοῦ ἐπιγείου εἰς τὸ ἐπουράνιον Θουσιαστήριον τὸν Πριγκηποννήσων Ἀγάπιον ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς Ἀναστάσεως, ὡς μηδέποτε πιστεύσασα εἰς τὴν ἰσχὴν τοῦ θανάτου, ἀλλὰ πάντοτε εἰς τὴν ἀληθειαν τῆς Ἀναστάσεως.

Ἐν τῇ πίστει καὶ τῇ προσδοκίᾳ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν καὶ τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος αἰῶνος ἱεραρχεῖ σήμερον ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία τὴν ἐξόδιον ἀκολουθίαν τοῦ Πριγκηποννήσων Ἀγαπίου, τοῦ μεταβεθηκότιος «ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν» (Ἰωάννου 5, 24).

★

Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, προσφωνῶν τὸν Πρόεδρον τῆς Ἀντιπροσωπείας, εἶπε τὰ ἑξῆς:

Αἰδεσιμολογιώτατοι καὶ Ἐλλογιμώτατοι Κύριοι, Πρόεδρε, Γενικὲ Γραμματεῦ καὶ λοιπὰ μέλη τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν.

Καλῶς ἤλθετε εἰς τὴν Πόλιν ταύτην καὶ εἰς τὸν ἱστορικὸν τοῦτον Θρόνον, τὸν Προῶτον τῆς Ὁρθόδοξου Ἀνατολῆς. Οὗτος εἶναι πρῶτος ἐν τῇ γενικωτέρᾳ δομῇ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἀλλὰ καὶ πρῶτος, κυρίως, ἐν τῇ διακονίᾳ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ ἐν τῇ προσφορᾷ ὑπὲρ τῆς συνοφίξεως «τῆς ἐνότητος τοῦ πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης» (Ἐφ. 4,3) μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ μεταξὺ ὄλων τῶν ἀνθρώπων καλῆς θελήσεως.

Χαιρετίζομεν ὑμᾶς ἐν ἀγάπῃ καὶ ὑποδεχόμεθα ἐν τιμῇ πολλῇ.

Ἐκπροσωπεῖτε κατὰ τὸν ἐπισημότερον τρόπον τὸν εὐρὸν καὶ ἀξιοσέβαστον κόσμον τῶν ἀνὰ τὴν ὑφήλιον Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν. Καὶ ἤλθετε ἐδῶ μὲ

Ἀοίδιμε Μητροπολίτα Πριγκηποννήσων Ἀγάπιε,

Ἐκοπίαςας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Χριστοῦ. Διηκόνησας καλῶς αὐτῇ. Ἠύξησας τὸ δοθέν σοι ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἰάλατον. Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίσω. Τὴν πίστιν τετήρησας (Β' Τιμ. 4,7). Τὴν καλὴν παρακαταθήκην ἐφύλαξας (Β' Τιμ. 1,14) καὶ ἐγένου πιστὸς ἄχρι θανάτου (Ἄπ. 2,10). Νῦν εὐρίσκεισαι ἐν τῇ αἰωνιότητι, πλησίον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ. Πορεύου, λοιπόν, τὴν ἀγαθὴν πορείαν. Ἔχεις συνοδοιπόρους τοὺς ὑπὲρ τῆς Ἐκκλησίας κόπους σου. Ἔχεις ἐφόδιον τὰς προσευχὰς τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ πιστοῦ σου ποιμνίου. Ἔχεις εἰσηγητὴν ἐνώπιον τοῦ Θρόνου τοῦ Ἀγίου τὴν ἀκραϊνῆ πίστιν καὶ τὴν χριστιανικὴν σου ζωὴν. Ἡ Μήτηρ Ἐκκλησία εὐχεται κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ὅπως Κύριος ὁ Θεός, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, τάξῃ τὴν ψυχὴν σου ἐν χώρᾳ ζώντων καὶ ἐν σκηναῖς δικαίων καὶ δώσῃ σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη αἰοίδιμε Ἱεράρχα!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη Μητροπολίτα Πριγκηποννήσων Ἀγάπιε!

Αἰωνία σου ἡ μνήμη!

τὸν ἱερόν καὶ συγκεκριμένον σκοπὸν νὰ προβῆτε εἰς ἐπίσημον πρότασιν ἐνάρξεως Θεολογικοῦ Διαλόγου μετὰ τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν. Τὴν πρότασιν ταύτην ἡμεῖς, ἐν τῷ πνεύματι τῆς ἀφ' ἡμῶν ὑπηρεσίας πρὸς τὴν μεγάλην ὑπόθεσιν τῆς ἐνότητος τῶν Ἐκκλησιῶν, θὰ μελετήσωμεν εὐμενῶς καὶ θὰ προσωθήσωμεν καταλλήλως πρὸς ἀπάσας τὰς ἀδελφὰς Ὁρθόδοξους Ἐκκλησίας.

Φέρετε, Κύριοι, τὴν ὑψηλὴν εὐθύνην τῆς ἐκπροσωπήσεως τοῦ ἀνωτάτου Ὁργάνου τῶν Μετερροθμισμένων Ἐκκλησιῶν, ἦτοι τοῦ Παγκοσμίου Συνδέσμου τούτων. Κατέχετε διαφόρους θέσεις, τὰς πλέον σημαντικὰς, εἰς τὴν Διοίκησιν καὶ εἰς τὴν Θεολογικὴν Σκέψιν τοῦ Συνδέσμου. Τὴν οὐγμὴν ταύτην αἱ δύο μεγάλαι Οἰκογένειαι, ἡ τῶν Προεσβυτεριανῶν καὶ ἡ τῶν Κογκρεγκασιοναλιστῶν, καὶ αἱ ὑπὲρ τὰς 130 ἐπὶ μέρους Μετερροθμισμέναι Ἐκκλησίαι καὶ Ὁμολογίαι ἐξ Εὐρώπης, ἐκ τῆς Βορείου καὶ τῆς Δαιτικῆς Ἀμερικῆς, ἐξ Ἀσίας, ἐξ Ἀφρικῆς καὶ ἐκ τῆς Ἀδριατικοῦ Ἰσθμοῦ, ἔχουν ἐστραμμένην τὴν προσοχὴν τῶν πρὸς τὴν σημερινὴν ταύτην ἐπίσκεψιν τῶν Ἐκπροσώπων τῶν ἐπιταύθα.

Νομίζομεν, ὅτι εἰς τὰς μεγάλας χρονολογίας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Κινήσεως τῶν τελευταίων τούτων 100 ἐτῶν, ἦτοι εἰς τὰ ἔτη 1875, 1891 καὶ 1970, προσθέτετε σήμερον, μὲ τὴν ἐπίσκεψίν σας ταύτην καὶ μὲ τὴν πρότασίν σας διὰ Θεολογικὸν Διάλογον μὲ τὴν Ὁρθοδοξίαν, προσθέτετε, λέγομεν, καὶ τὸ παρὸν σιτηριὸν ἔτος 1979, τὸ ὅποσον θὰ ἀποτελέσῃ σταθμὸν εἰς τὰς σχέσεις ἡμῶν ἐκατέρωθεν.

Τὰ ἑκατομύρια τῶν πιστῶν σας ἀναμένουν τὴν θετικὴν ἀντιήγησιν εἰς τοὺς παλμούς καὶ τὴν ἐπιθυμίαν τῶν διὰ μίαν συνάντησιν, συνεργασίαν καὶ συν-ἀξίησιν ἐν Διάλῳγῳ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Ἐὰν μεταξὺ ἡμῶν καὶ ἡμῶν ὑπάρχουν σ η μ ε ῖ α μ ἡ κ ο ι ν ἄ —καὶ ὑπάρχουν ἀσφαλῶς— εἰς θέματα πίστεως, πράξεως, παραδόσεως καὶ λατρείας, ὑπάρχουν ὁμοίως καὶ πλεῖστα σ η μ ε ῖ α κ ο ι ν ἄ. Ταῦτα θὰ ὑπογραμμίσουν καὶ ἀξιολογήσουν αἱ δύο πλευραὶ, οἱ δύο κόσμοι ἡμῶν διὰ τῶν ἐπαφῶν καὶ τοῦ διαλόγου.

Ἀπὸ τοῦ Καλθίνου καὶ τοῦ Ζβιγγλιου καὶ μέχρι σήμερον, ἡ ἐπιθυμία καὶ ἡ σιτοφία πρὸς Ἀνατολὰς ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ἱστορικῶς ἐπιμεμαρτυρημένη. Ἡ ἀφ' ἡμῶν, πάλιν, εὐχὴ καὶ προσευχὴ ὑπὲρ τῆς προσεγγίσεως καὶ «αἰῆς τῶν πάντων ἐνώσεως» οὐδέποτε ἀπέλιπεν.

Ὁφείλομεν νὰ προχωρήσωμεν πρὸς τὸν Διάλογον μὲ καλὴν θέλησιν, μὲ θάρρος, μὲ ἐλπίδα πρὸς τὸν Κύριον. Καὶ «ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει» (Ρωμ. 5,5). Ὁ δὲ Κύριος οὐδέποτε διαφεύδει τὰς εἰς Αὐτὸν ἀποτιθεμένας προσδοκίας.

Προσφωνοῦντες καὶ πάλιν ὑμᾶς διὰ τοῦ «Καλῶς ἦλθετε» ἐν τῷ μέσῳ ἡμῶν διαθεθαίμενοι ὑμᾶς ὅτι μὲ πολὺν ἐνδιαφέρον καὶ ἐμπιστοσύνην θὰ ἀναμενόμενοι τοὺς καρποὺς τῶν συνομιλιῶν, τὰς ὁποίας θὰ ἔχετε τὰς ἡμέρας αὐτὰς μὲ τὴν ἡμετέραν Συνδοτικὴν Ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῶν Διαχριστιανικῶν Ζητημάτων.

Ὁ Κύριος ἔστω βοηθὸς καὶ ἐμπνευστὴς ὑμῶν εἰς τὴν κοινὴν προσπάθειάν σας.

Γ έ ν ο ι ι ο .

Ἀπαντῶν ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀντιπροσωπείας, εἶπεν:

Ἐμετέρα Παναγιώτης,

Ἐν πρώτοις, ἡμεῖς, οἱ Μετερροθμισμένοι, εἴμεθα εὐγνώμονες πρὸς τὴν Οἰκουμενικὴν ἡγεσίαν τῆς Ὁρθόδοξου Ἐκκλησίας. Παρῆλθον πλέον τῶν πενήκοντα ἐτῶν, ἀφ' οὗ καὶ κληθῆναι πρὸς ἐνότητα τῶν χριστιανῶν προῆλθεν ἐκ τοῦ θρόνου τούτου. Καὶ μία ἀπὸ τὰς μεγαλύτερας εὐλογίας, προσωπικῶς δι' ἐμέ, ὑπῆρξεν ἡ συνεργασία μου μετ' ὀρθοδόξων συναδέλφων ἐντὸς τῆς Οἰκουμενικῆς Κινήσεως. Εἰς ἐκ τῶν συνεργασιῶν αὐτῶν εἶναι ὁ γείτων καὶ σύντροφός μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τοῦ PRINCETON, ὁ Καθηγητὴς π. Γεώργιος Φλωρόφσκυ, ὅστις εὐφραίνεται ὑπὸ τὴν δικαιοδοσίαν σας.

Δεύτερον, ἐπιθυμῶ νὰ εἶπω ὅτι οἱ Μετερροθμισμένοι ἠσθάνθησαν ἱστορικῶς πολὺ συνδεδεμένοι μετὰ τῆς Ὁρθοδοξίας, ἐξ αἰτίας τοῦ ἐνδιαφέροντος Ἐμῶν καὶ ἡμῶν πρὸς τὴν Ἀποστολικὴν Πίστιν. Πιστεύομεν ὅτι οἱ σῆς ἀποτελεῖτε τὴν «Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», ὁ δὲ Ἰωάννης Καλθίνος, εἰς ἐκ τῶν προγόνων ἡμῶν, ὠνομάσθη «ὁ θεολόγος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος».

Τρίτον, ἡ οἰκογένεια τὴν ὁποίαν ἀντιπροσωπεύομεν, τῶν Μετερροθμισμένων, τῶν Προεσβυτεριανῶν καὶ τῶν Κογκρεγκασιοναλιστῶν, εἶναι ἡ περισσότερον διεθνῆς ἐξ ὅλων τῶν Προτεσταντικῶν Οἰκογενειῶν. Γνωρίζομεν ὑπὸ διάφορα ὀνόματα εἰς διάφορα μέρη τοῦ κόσμου. Εἰς τὴν ἡπειρωτικὴν Εὐρώπην ὀνομαζόμεθα Μετερροθμισμένοι, διότι εἰς τὴν κατὰ τὸν 16ον αἰῶνα Μεταρροθμίσθησαν ἡμεῖς ἐξ ὅλων τῶν τῆς πίστεως. Ἀπὸ τότε ἡ ἡμετέρα Ἐκκλησία ὀνομαζομένη, ἐν πρώτοις, εἰς τὴν Γαλλίαν «Ἐκκλησία Ἰησοῦ Χριστοῦ, Μετερροθμισμένη συμφώνως τῷ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ». Εἰς τὰς Βρετανικὰς νήσους, τὸ θέμα ἦτο πρόβλημα ἐκκλησιαστικῆς πολιτικῆς ἢ διοργανώσεως, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐδόθη τὸ ὄνομα Προεσβυτεριανῶν.

Νῦν ἀντιπροσωπεύομεν 150 αὐτοκεφάλους Ἐκκλησίας εἰς ὅλοκληρον τὸν κόσμον. Λόγω τῆς ἀφιερώσεως τῆς Οἰκογενείας τῶν Μετερροθμισμένων εἰς ὀλόκληρον τὴν Οἰκουμένην, ἀποβλέπομεν μὲ ἐνδιαφέρον πρὸς τὰς ἡμέρας ταύτας τῆς μετ' Ἐμῶν καὶ τῆς Ἐμετέρας Ἐπιτροπῆς εἰς τὴν Πόλιν ταύτην ἐπικοινωνίας καὶ τῆς εὐκαιρίας συζητήσεως μετ' ὑμῶν ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς Ἀποστολικῆς Πίστεως.

Προσευχόμεθα διὰ τὴν εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπὶ τὰς συνομιλίας ἡμῶν. Προσευχόμεθα διὰ τὴν συνεχῆ εὐλογίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' Ἐμᾶς καὶ ἐπὶ τὸ ποίμνιον Ἐμῶν. Εἶθε εἰς τὰς σκέψεις καὶ τὰς προσευχὰς ὀλοκληροῦ τοῦ Μετερροθμισμένου κόσμου.

Καὶ εἴμεθα εὐγνώμονες τῷ Θεῷ διὰ τὴν Ἐμετέραν ἡγεσίαν ἐπὶ τῶν πιστῶν ἀπὸ τοῦ ἱστορικοῦ τούτου Πατριαρχείου.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΔΙΑΡΚΟΥΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Αριθμ. { Πρωτ. 3460
Διεκπ. 1596 } Ἀθήνησι τῆ 20-9-1979

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 4 στοιχ. ε' καὶ 42 παραγρ. 4 τοῦ Ν. 590) 1977.

2) Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 4) 1978 Κανονισμοῦ «Περὶ συγχροτήσεως τοῦ Κεντρικοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου τοῦ Ὁργανισμοῦ Διοικήσεως Ἐκκλησιαστικῆς Περιουσίας ΟΔΕΠ».

3) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 3690) 1747) 11.9.1978 Πράξιν τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου (ΦΕΚ 196) 30.9.1978 τ. Ν.Π.ΔΔ).

4) Τὴν ἀπὸ 4.9.1979 ἀπόφασιν Αὐτῆς,

ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι :

Α. Διορίζει εἰς τὸ Κεντρικὸν Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΟΔΕΠ μέχρι λήξεως τῆς θητείας αὐτοῦ, ἦτοι τὴν 31.8.1980:

1. Τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ κ. Γεώργιον, Συνοδικὸν Σύνοδρον, ὡς τακτικὸν μέλος, ἀναπληρούμενον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης κ. Ἱεροθέου, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφεῖμ, τακτικοῦ μέλους καὶ Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως κ. Θεοφίλου, ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ.

2. Τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος κ. Ἀγαθάγγελον, Συνοδικὸν Σύνοδρον, ὡς τακτικὸν μέλος, ἀναπληρούμενον ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητρο-

πολίτου Παραμυθίας, Φιλιππῶν καὶ Γηρομερίου κ. Τίτου, εἰς ἀντικατάστασιν τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Ζιχγῶν καὶ Νευροκοπίου κ. Σπυρίδωνος, τακτικοῦ μέλους καὶ Μαρωνείας κ. Δαμασκηνοῦ, ἀναπληρωτοῦ αὐτοῦ. Γραμματεὺς δὲ τοῦ Συμβουλίου ὀρίζεται ὁ ἐπὶ βαθμῶ 5ῃ ὑπάλληλος τοῦ ΟΔΕΠ Κωνσταντῖνος Κοτσινονός εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ Γεωργίου Ζουμπούλη.

Β. Ὡς πρὸς τὰ λοιπὰ μέλη τοῦ Κ.Δ.Σ. ΟΔΕΠ ἰσχύει ἡ ὑπ' ἀριθμ. 3690) 1747) 11.9.1978 Πράξις τῆς Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

† Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος

† Ὁ Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος

† Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Ἱεροθέος

† Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Γεώργιος

† Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ἀγαθόνικος

† Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος Βαρθολομαῖος

† Ὁ Κυθήρων Ἱεροθέος

† Ὁ Καστορίας Γρηγόριος

† Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Ἀμβρόσιος

† Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Ἀγαθάγγελος

† Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Παντελεήμων

† Ὁ Παραμυθίας - Φιλιππῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος

† Ὁ Γρεβενῶν Σέργιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΛΙΑΠΗΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
 Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3455
 Διεκπ. 1566 } Ἀθήνησι τῆ 20-9-1979

Π Ρ Α Ξ Ε Ι Σ

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἔχουσα ὑπ' ὄψει:

- 1) Τὸ ἄρθρον 63 τοῦ Ν. 590) 1977 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος»
- 2) Τὴν παράγρ. 1 τοῦ ἄρθρου 8 τοῦ Ν. 590) 1977
- 3) Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 52) 12.6.1979 ἔγγραφον πράξιν τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου Κληρικῶν Ἑλλάδος
- 4) Τὰς ἀπὸ 4.9.1979 καὶ 6.9.1979 ἀποφάσεις Αὐτῆς

ἀ π ο φ α σ ί ζ ε ι

Συγκροτεῖ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ ΤΑΚΕ ἐπὶ διατεῖ ἠθτεία (1.9.1979 ἕως 31.8.1981) πλὴν τῶν Συνοδικῶν Μελῶν, τῶν ὁποίων ἡ ἠθτεία ἔσεται ἐνιαύσιος, ἐκ τῶν κάτωθι:

1. Τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, ὡς Προέδρου, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Νέας Σμύρνης κ. Χρυσόστομου, πρώτου τῆ τάξε: Συνοδικοῦ Ἀρχιερέως.
2. Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθόνικου Συνοδικοῦ Ἀρχιερέως, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Κυθήρων κ. Ἱεροθέου.
3. Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Νικ. Αὐγερινοπούλου, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ «Ὁ Εὐαγγελιστῆς Λουκάς» τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Σπυρίδωνος Κοράκη, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Θεοτόκου Μπραχαμίου τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν.
4. Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀθανασίου Ρούκαλη, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παναγίας Βλαχερνῶν Κεραταινίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Πρεσβυτέρου Λουκά Τσώνη, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ

Ἁγίου Γεωργίου Κορυδαλλοῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Νικαίας.

5. Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Ἀγγέλου Παπαθανασίου, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Μεταμορφώσεως Σωτήρος Α. Συγγροῦ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ν. Σμύρνης, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Πρεσβυτέρου Κωνσταντίνου Σκλαδοῦνου, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Εὐαγγελισμοῦ Θεοτόκου Λαμίας τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Φθιώτιδος.

6. Τοῦ Πρωτοπρεσβυτέρου Γεωργίου Μανιατᾶ, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίου Δημητρίου Πετροπόλεως τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀττικῆς, ὡς τακτικοῦ μέλους, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Πρεσβυτέρου Μιχαήλ Ἀποστόλου, τακτικοῦ Ἐφημερίου τοῦ Ἱ. Ναοῦ Παμμεγ. Ταξιαρχῶν (Μάσχα) τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Περιστερίου.

7. Τοῦ κ. Χαραλάμπους Σεπετζῆ, Οἰκονομολόγου Καθηγητοῦ Ἀνωτάτης Βιομηχανικῆς Σχολῆς Θεσ/νίκης, κατοίκου Ἀθηνῶν (Ἐμμ. Μπενάκη 156), ὡς τακτικοῦ μέλους, ἀναπληρουμένου ὑπὸ τοῦ Γεωργ. Βλάχου, Δ) ντοῦ Ὑπουργείου Οἰκονομικῶν, κατοίκου Ἀθηνῶν (Μεσογειῶν 7).

Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- † Ὁ Ἀθηνῶν Σαραφεῖμ, Πρόεδρος
- † Ὁ Ν. Σμύρνης Χρυσόστομος
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Ἱερόθεος
- † Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Γεώργιος
- † Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ἀγαθόνικος
- † Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος Βαρθολομαῖος
- † Ὁ Κυθήρων Ἱερόθεος
- † Ὁ Καστορίας Γρηγόριος
- † Ὁ Πολυκνῆς καὶ Κιλκισίου Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Ἀγαθάγγελος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας Παντελεῆμων
- † Ὁ Παραμυθίας - Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος
- † Ὁ Γρεβενῶν Σέργιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΛΙΑΠΗΣ

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΖΙΧΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΥΡΟΚΟΠΙΟΥ

ΠΡΑΞΙΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΚΟΙΝΟΒΙΑΚΗΣ ΜΟΝΗΣ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1. Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 39 παρ. 3 καὶ 67 τοῦ Νόμου 590) 77 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος».

2. Τὰς διατάξεις τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39) 72 Κανονισμοῦ «περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων».

3. Τὴν ἀπὸ 15-6-1979 ἀπόφασιν τῆς Διαρκοῦς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διαλαμβανομένην εἰς τὸ ὑπ' ἀριθμ. 2101) 1148) 25-6-70 ἐγγραφὸν τῆς.

4. Τὴν σύμφωνον γνώμην τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, διαλαμβανομένην ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 339) 29-5-79 ἐγγράφῳ αὐτοῦ.

5. Τὴν ὑπ' ἀριθμ. 720) 79 γνωμοδότησιν τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, προτάσει τοῦ ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων Ὑπουργοῦ, ἀποφασίζομεν:

Συγκιτᾶται ὡς Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακὴ Μονὴ Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος «Πρώτης Σερρών» τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ἢ ἄλλοτε Ἀνδρώα Ἱερά Μονὴ Ἀναλήψεως Σωτήρος.

Εἰς τὸν αὐτὸν ἐπὶ τῆς Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Ὁρησκευμάτων Ὑπουργόν, ἀνατίθεμεν τὴν δημοσίευσιν καὶ ἐκτέλεσιν τοῦ παρόντος Προεδρικοῦ Διατάγματος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 7 Αὐγούστου 1979

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Δ. ΤΣΑΤΣΟΣ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚ/ΤΩΝ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΑΡΒΙΤΣΙΩΤΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ

Ἐν Ν. Ζιχνῇ τῇ 21ῃ Σεπτεμβρίου 1979

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Περὶ ἰδρύσεως Ἱεραῆς Γυναικείας Κοινοβιακῆς Μονῆς Ἁγίου Μηναῖ Περιχώρας Δράμας τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου.

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΕΘΝ. ΠΑΙΔΕΙΑΣ & ΘΡΗΣΚ/ΤΩΝ

Ἐχοντες ὑπ' ὄψει:

1) Τὰς διατάξεις τῶν ἀρθρῶν 1 καὶ 6 τοῦ Ν.Δ. 87) 74 «περὶ ἐπαναφοράς ἐν ἰσχύϊ τοῦ Νόμου 671/1943», 2) τοῦ ἀρθροῦ 23 τοῦ Νόμου 671) 1943 «περὶ Καταστατικοῦ Χάρτου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος», 3) τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 39) 72 Κανονισμοῦ τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι Ὀρθοδόξων Ἱερῶν Μονῶν καὶ Ἡσυχαστηρίων», 4) τὴν γνώμην τῆς Ἱεραῆς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, διαλαμβανομένην ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 4563/2247/4-10-76 ἐγγράφῳ αὐτῆς, 5) τὴν γνώμην τοῦ Μητροπολίτου Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου, διαλαμβανομένην ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 464/9-7-76 ἐγγράφῳ αὐτοῦ, ἀποφασίζομεν:

Ἰδρύεται Ἱερά Γυναικεία Κοινοβιακὴ Μονὴ τοῦ Ἁγίου Μηναῖ, εἰς τὴν τοποθεσίαν Ταγκάλα τῆς Κοινοτήτος Περιχώρας Δράμας τῆς Ἱεραῆς Μητροπόλεως Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου.

Ἡ παρούσα δημοσιευθῆτω διὰ τῆς Ἐφημερίδος τῆς Κυβερνήσεως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ὀκτωβρίου 1976

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΑΛΛΗΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟΝ

Ἐν Ν. Ζιχνῇ τῇ 5ῃ Ἰανουαρίου 1977

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ

† Ὁ Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου ΣΠΥΡΙΔΩΝ

ΣΥΝΟΔΙΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΙΟΙ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Η ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3459
Διεκπ. 1587 Ἀθήνησι τῆ 20-9-1979

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2239

Π ρ ο ς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΘΕΜΑ : Ἐναρξες μαθημάτων Κατηχητ. Σχολείων.

Συμφώνως πρὸς τὸ ἐπικρατήσαν ἔθιμον τῆς ταυτοχρόνου, καθ' ἅπασαν τὴν χώραν, ἐνάρξεως τῶν μαθημάτων τῶν Κατηχητικῶν Σχολείων, Συνοδικῆ ἀποφάσει, ληφθεῖσα τῆ 7.9.1979, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι ὡς ἡμέρα ἐνάρξεως τῶν ἐν λόγῳ μαθημάτων ὠρίσθη ἡ 14η Ὀκτωβρίου ἐ.ε. ἡ Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πατέρων, καθ' ἣν ἡ ἀναγινωσκομένη ἐν τῇ Θεῖᾳ Λειτουργίᾳ παραβολὴ τοῦ Σπορέως προσφέρει εἰς τοὺς ἐργάτας τῆς Ἐκκλησίας οὐχὶ μόνον τὴν πολυτίμον εὐκαιρίαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐπίκαιρον σύνθημα τοῦ ἱεραποστολικοῦ ἔργου τῆς διαδόσεως τοῦ θείου λόγου εἰς τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, ιδιαίτατα δὲ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν νεότητα.

Ἡ σημασία καὶ ἡ σπουδαιότης τοῦ ἔργου τῆς κατηχήσεως τῆς μαθητιώσεως, τῆς σπουδαζούσης καὶ τῆς ἐργαζομένης νεολαίας, τῆς διαφωτισεῶς τῆς δηλονότι καὶ τῆς καθοδηγήσεώς τῆς εἰς Χριστὸν ὑπαγορεύουσι, τὴν ἀνάγκην ὅπως, πρὸ τῆς ἐνάρξεως αὐτοῦ, κληθῶσι παρ' ἑκάστη Ἱερᾶ Μητροπόλεως οἱ μέλλοντες νὰ διδάξωσι εἰς τὰ Κατηχητικὰ Σχολεῖα Κληρικοί καὶ Λαῖκοι καὶ ἐν εἰδικῇ συσκέψει δοθῶσι αἱ δέουσαι κατευθύνσεις καὶ αἱ εὐλογίαι τῆς Μητρὸς Ἐκκλησίας, τελεσθῆ δὲ ἡ Θεῖα Λειτουργία πρὸς πνευματικὴν ἐνίσχυσιν αὐτῶν.

Κατὰ δὲ τὴν νέαν ταύτην Κατηχητικὴν περίοδον 1979 - 80 δεόν ὅπως χρησιμοποιοῦνται τὰ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας καταρτισθέντα καὶ ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου ἐγκεκριμένα ἐνιαῖα Κατηχητικὰ Βοηθήματα τῆς Β' σειρᾶς, τῶν ὁποίων οἱ τίτλοι εἶναι οἱ ἑξῆς:

Διὰ τὸ Κατώτερον «Ἄφετε τὰ παιδία»	δρχ. 80
Διὰ τὸ Μέσον «Πίστις καὶ Ζωή»	» 100
Διὰ τὸ Ἀνώτερον «Ὁλοκληρωμένοι προσωπικότητες»	δρχ. 100
Διὰ τοὺς ἐργαζομένους «Ἐργάται τοῦ καλοῦ»	» 80

Ὅθεν, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, ὅπως προδῆτε ἐγκαίρως εἰς τὴν παραγγελίαν τῶν ἀναγκαιούντων ὑμῖν ἀντιτύπων τῶν ἀνωτέρω Κατηχητικῶν Βοηθημάτων καὶ παντὸς σχετικοῦ ὕλικου (σημειωματαρίων, Κατηχητικῶν Σημάτων κλπ), ἵνα μὴ μετὰ ταῦτα παρατηρηθῆ ἀνάγκη ἐπιστροφῶν ἢ καὶ νέων παραγγελιῶν, αἵτινες δυσκόλως θὰ δύνανται νὰ ἱκανοποιηθῶσι ὑπὸ τοῦ ἀρμοδίου Γραφείου.

Γνωστῆς δὲ οὖσης τῆς εὐεργετικῆς ἐπιδράσεως τοῦ καλοῦ βιβλίου καὶ εἰδικώτερον τοῦ χριστιανικοῦ ἐντύπου ἐπὶ τῶν ψυχῶν τῶν νέων, συνιστῶμεν θερμῶς, ὅπως καταβληθῆ ἰδιαίτερα φροντίς παρ' ὑμῶν, ἵνα προμηθευθῆτε τὰ ὑπὸ τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας πρὸς διάθεσιν χριστιανικὰ βιβλία καὶ ἐντυπα διὰ τὴν πνευματικὴν οἰκοδομὴν τῶν παιδιῶν καὶ τὴν διάπλασιν τοῦ χαρακτῆρος αὐτῶν.

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- † Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος
- † Ὁ Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος
- † Ὁ Μονεμβασιάς καὶ Σπάρτης Ἱερόθεος
- † Ὁ Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ἱμμητοῦ Γεώργιος
- † Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ἀγαθόνικος
- † Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος Βαρθολομαῖος
- † Ὁ Κυθήρων Ἱερόθεος
- † Ὁ Καστορίας Γρηγόριος
- † Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρρεσιᾶδος Ἀγαθάγγελος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Παντελεήμων
- † Ὁ Παραμυθίας - Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος
- † Ὁ Γρεβενῶν Σέργιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΔΙΑΠΗΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3531
Διεκπ. 1634 Ἀθήνησι τῆ 25-9-1979

ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ 2240

Π ρ ο ς

Τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

ΘΕΜΑ : «Ἐρανος ὑπὲρ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ».

Πρὸς τὴν Διарκή Ἱεράν Σύνοδον ἀπεστάλη ἔγγραφο τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, διὰ τοῦ ὁποίου

γνωρίζεται Αὐτῇ ὅτι ὁ Τακτικὸς ἐτήσιος Πανελληνί-
νιος ἔρανος θὰ διεξαχθῇ εἰς μὲν τὴν πόλιν τῶν Ἀθη-
νῶν τὴν 6ην, 7ην, 8ην καὶ 9ην Νοεμβρίου ἐ.ξ., εἰς δὲ
τὰς πόλεις Πειραιῶς, Πατρῶν καὶ Θεσσαλονίκης τὴν
6ην, 7ην, 8ην καὶ εἰς τὴν ὑπόλοιπον Χώραν τὴν 4ην
Νοεμβρίου, ἡμέραν Κυριακὴν.

Ὅθεν, Συνοδικῇ ἀποφάσει ληφθεῖσα ἐν τῇ Συνε-
δρία τῆς Δ. Ἱεράς Συνόδου τῆς 18.9.1979, παρακα-
λοῦμεν ὑμᾶς ὅπως, καὶ κατὰ τὸ παρὸν ἔτος, ἐπιδεί-
ξετε τὸ αὐτὸ ὡς καὶ μέχρι τοῦδε θερμὸν ἐνδιαφέρον
διὰ τὴν καρποφόρον διεξαγωγὴν τοῦ ὡς ἄνω ἔρανου,
προδῆτε δὲ εἰς πᾶσαν δυνατὴν καὶ ἐνδεδειγμένην ἐνέρ-
γειαν πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς θεαρέστου καὶ ἀξιωματικοῦ
ταύτης πρωτοβουλίας τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἐρυθροῦ Σταυ-
ροῦ.

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- † Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος
- † Ὁ Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Ἱερόθεος
- † Ὁ Καισαριανῆς - Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Γεώργιος
- † Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ἀγαθόνικος
- † Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος Βαρθολομαῖος
- † Ὁ Καστορίας Γρηγόριος
- † Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Ἀγαθάγγελος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Παντελεήμων
- † Ὁ Παραμυθίας - Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος
- † Ὁ Γρεβενῶν Σέργιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΔΙΑΠΗΣ

Ἀριθμ. { Πρωτ. 3410
Διεκπ. 1642 Ἀθήνησι τῆ 28-9-1979

Ε Γ Κ Υ Κ Λ Ι Ο Σ 2241

Π ρ ὸ ς

Τοὺς Σεδασμιωτάτους Μητροπολίτας τῆς Ἐκκλη-
σίας τῆς Ἑλλάδος.

ΘΕΜΑ : «Δίσκος ὑπὲρ τοῦ Ὄργανισμοῦ Προλήψεως
τοῦ Ἑγκλήματος».

Ὡς γνωστὸν, δι' ἀποφάσεως τῆς Διαρκοῦς Ἱεράς
Συνόδου ἐν τῇ Συνεδρία τῆς 19.8.1978 καθιερώθη
παγίως ἡ καθ' ἔτος περιαγωγὴ δίσκου ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς
τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τὴν Κυριακὴν «τοῦ Καλοῦ Σα-

Ἀπεβίωσεν ὁ Θυατείρων καὶ Μ. Βρεταννίας Ἀθηναγόρας

Τὴν 9ην Σεπτεμβρίου ἐ. ξ. ἐξεδήμησεν εἰς Κό-
ριον, ἐν Λονδίῳ, καὶ εἰς ἡλικίαν 67 ἐτῶν ὁ μακα-
ριστὸς Ἀρχιεπίσκοπος Θυατείρων καὶ Μεγάλης
Βρεταννίας κυρὸς Ἀθηναγόρας Κοκκινιάκης, συνεπεῖα
καρδιακῆς προσβολῆς.

Ἡ «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» εὐχεται ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς
τάξῃ τὴν ψυχὴν τοῦ ἀειμνήστου Ἀρχιεπισκόπου
Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας κυροῦ Ἀθηνα-
γόρου ἐν χώρᾳ ζώντων.

μαρείτου» ὑπὲρ τοῦ Ὄργανισμοῦ Προλήψεως τοῦ
Ἑγκλήματος.

Ἐγγυζούσης τῆς ὡς ἄνω ἡμερομηνίας, ἥτις κατὰ
τὸ τρέχον ἔτος εἶναι ἡ 11η Νοεμβρίου, ἡ Διαρκὴς Ἱε-
ρὰ Σύνοδος, ἐν τῇ συνεδρία Αὐτῆς τῆς 18.9.1979, λα-
βοῦσα ὑπ' ὄψιν καὶ σχετικὸν ἔγγραφο τοῦ ὡς εἴρηται
Ὄργανισμοῦ, ἤχθη εἰς τὴν ἀπόφασιν ἵνα παρακαλέσῃ
ὑμᾶς, ὅπως ἐνημερώσητε σχετικῶς τὸν ὅψ' ὑμᾶς Ἱερόν
Κλῆρον καὶ τὸ Ὁρθόδοξον Πλήρωμα, ἵνα, κατὰ τὴν
περιαγωγὴν τοῦ δίσκου ἐν τοῖς Ἱ. Ναοῖς, ἐπιδειχθῇ ἡ
ἐμπρέπουσα ἀνταπόκρισις καὶ βοηθηθῇ οὕτως ἡ καθ'
ἅλα ἀξιεπαινος καὶ θεαρέστος προσπάθεια τοῦ Ὄργα-
νισμοῦ Προλήψεως τοῦ Ἑγκλήματος, ἐν ἡμέραις ἐν
αἷς, ἡ συνεχῆς ἀμβλυσίς τῆς ἠθικῆς καὶ θρησκευτι-
κῆς Συνειδήσεως ἐν ταῖς κοινωνίαις καὶ ὁ ἀποχρωμα-
τισμὸς τῆς ἐννοίας τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, συ-
νιστοῦν σημεῖα δυσσαίωνα διὰ τὸ ἄμεσον μέλλον τῆς
ἀνθρωπότητος.

Η ΔΙΑΡΚΗΣ ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ

- † Ὁ Ἀθηνῶν Σεραφεῖμ, Πρόεδρος
- † Ὁ Νέας Σμύρνης Χρυσόστομος
- † Ὁ Μονεμβασίας καὶ Σπάρτης Ἱερόθεος
- † Ὁ Καισαριανῆς - Βύρωνος καὶ Ὑμηττοῦ Γεώργιος
- † Ὁ Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς Ἀγαθόνικος
- † Ὁ Μεγάρων καὶ Σαλαμίνος Βαρθολομαῖος
- † Ὁ Καστορίας Γρηγόριος
- † Ὁ Πολυανῆς καὶ Κιλκισίου Ἀμβρόσιος
- † Ὁ Διδυμοτείχου καὶ Ὁρεστιάδος Ἀγαθάγγελος
- † Ὁ Σάμου καὶ Ἰκαρίας Παντελεήμων
- † Ὁ Παραμυθίας - Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου Τίτος
- † Ὁ Γρεβενῶν Σέργιος

Ὁ Ἀρχιγραμματεὺς

Ἀρχιμ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΣ ΔΙΑΠΗΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΩΝ ΣΤΗΛΗ

«Υποβόσκων μέγας κίνδυνος».

Ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἐν προσφάτῳ ἐγγράφῳ αὐτῆς, ὅπερ ἐστάλη πρὸς τὸν Ὑπουργὸν Ἐθνικῆς Παιδείας καὶ Θεραπείων τονίζει τὴν ἀνάγκην τοῦ τελεσιδίκου προσδιορισμοῦ τῆς θέσεως τῶν «Παλαιοημερολογιτῶν» ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, διότι ἡ ἀπὸ πολλῶν δεκαετιῶν ὑπάρχουσα ἐκκρεμότης τοῦ «παλαιοημερολογισμοῦ» σημαίνει «ἓνα ὑποβόσκοντα μέγαν κίνδυνον, ἀπειλοῦντα γενικώτερον τὴν ἐνότητα τοῦ Σώματος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Βεβαίως (ἢ περὶ ἐορτολογίου διαφορὰ δὲν συνιστᾷ ἐπαρκῆ λόγον διὰ τὴν ἐπιβολὴν τῆς ἐσχάτης τῶν ποιῶν τοῦ πνευματικοῦ δικαίου τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦτο καθίσταται σαφές καὶ ἐκ τοῦ γεγονότος, ὅτι αἱ ἐν κοινῇ εὐρισκόμεναι Ἀυτοκέφαλοι Ὁρθόδοξοι Ἐκκλησίαι διαφοροποιοῦνται εἰς τὸ θέμα τοῦ ἑορτολογίου κατὰ τὸ παλαιὸν ἢ νέον ἡμερολόγιον».

Παρὰ ταῦτα, «τὸ ἔγκυρον τῶν ὑπὸ τῶν φερομένων ὡς κληρικῶν τῶν «παλαιοημερολογιτῶν» τελουμένων μυστηρίων κρίνεται κατὰ τὴν ἰσχύουσαν νομοθεσίαν καὶ κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας τῆς Ἐκκλησίας ἐκ τῆς κανονικότητος ἢ μὴ τῆς ἱερωσύνης τῶν τελοῦντων τὰ μυστήρια κληρικῶν», οἵτινες «εἶναι διασπαρμένοι καὶ συνεχῶς διασπῶνται εἰς ἀπειρίαν ποικιλιῶν παρατάξεων καὶ ομάδων».

Τὸ μορφωτικὸν ἰδεῶδες.

Ἡ ἔναρξις τοῦ νέου σχολικοῦ ἔτους γεννᾷ ἐκ νέου τὴν ὑποχρέωσιν, ὅπως πάντες οἱ ἀρμόδιοι ἐν τῇ χώρᾳ μας φορεῖς τοῦ παιδευτικοῦ ἔργου ἐντείνουν καὶ συνενώσουν τὰς προσπάθειάς των διὰ τὴν ἐξασφάλισιν εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεολαίαν τῶν προϋποθέσεων τῆς ὑγιᾶς καὶ ὀλοκληρωμένης μορφώσεως.

Ἡ μόρφωσις αὕτη δέον νὰ ἔχη ὡς θεμέλιον τὸ ἑλληνορθόδοξον μορφωτικὸν ἰδεῶδες, ὅπερ δὲν ἀποβλέπει μόνον εἰς τὴν νοησιαρχικὴν ἐκπαίδευσιν τῆς διανοίας τῶν νέων διὰ συσσωρεύσεως γνώσεων, ἀλλ' ὑποδοθῆναι τὴν καθ' ἑλὴν ἀρμονικὴν καὶ παμμερῆ ἱκανοποίησιν πασῶν τῶν ἐμφύτων ἀξιολογικῶν ῥοπῶν τῆς ὑπάρξεώς των διὰ τῆς παροχῆς εἰς αὐτὴν μορφωτικῶν ἀγαθῶν, συναποτελούντων σύστημα καὶ ὀργανικὴν ὁλότητα ἱεραρχικῶς διηρθρωμένην.

Τὸ κορυφωμα τῆς ὑγιᾶς μορφώσεως εἶναι τὸ νὰ «μορφωθῇ ὁ Χριστιὸς» (Γαλ. δ', 19) ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν νέων, τοῦθ' ὅπερ ἀποτρέπει τὴν κατολισθησιν καὶ ἐκτροπὴν τοῦ ἔργου τῆς ἀγωγῆς εἰς μίαν ἀπλήρην ἐνδοκοσμικὴν προσπίπτειαν καὶ ἐνιάσσει ταύτην εἰς τὰς ἀληθεῖς ἀνθρωπολογικὰς διαστάσεις τῆς νεανικῆς ὑπάρξεως.

Πρέπει νὰ γράψωμεν ἐκ νέου

τὴν Ἱστορίαν μας.

Ὁ Ὑπουργὸς Οἰκονομικῶν κ. Ἀθανάσιος Κανελλόπουλος, ὁμιλήσας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ Ἀκαδημίᾳ Κρήτης περὶ Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, ἐτόνισε, πρὸς τοὺς ἄλλοις, τὰ ἑξῆς: «Ὡς σήμερον πιστεύαμε πὸς ὁ νεοελληνικὸς βίος ἀρχίζει ἀπὸ τὸν Σολωμό, τὸν Κάλβο, τὸν Βηλαρά κ.λπ. Μετὰ τὸ φῶς, πὸν ἔρριξε στὰ θέματα αὐτὰ ὁ Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νὰ δεχθῶμε, διὲ ἡ ἀφειρητρία τῆς νεοελληνικῆς μας ζωῆς εἶναι κυρίως οἱ δάσκαλοι καὶ κήρυκες τῶν ἐκκλησιαστικῶν σχολειῶν καὶ μοναστηριῶν. Ἀρχίζουμε ἀπὸ τὸν Πηγᾶ, τὸν Εὐγ. Γιαννοῦλη, πὸν ἦταν ὁ δάσκαλος τοῦ Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, γιὰ νὰ φθάσουμε στὸν Θεοτόκη, στὸν Ψαλῖδα καὶ σ' ὄλους τοὺς ἄλλους τῆς νεοελληνικῆς γραμματείας».

Ἀναφερόμενος ἐξ ἄλλου ὁ κ. Ὑπουργὸς εἰς τὴν συμβολὴν τῆς Ἐκκλησίας πρὸς διαμόρφωσιν τῆς νεοελληνικῆς γλώσσης τονίζει, ὅτι «εἶναι πλάνη νὰ λέμε, διὲ ἡ γνήσια νεοελληνικὴ γλώσσα διαμορφώθηκε μετὰ τὸν 18ο αἰῶνα. Διαμορφώθηκε ἀκριβῶς τὴν ἴδια περίοδο, ὅπου οἱ παπᾶδες, οἱ ἐκκλησιαστικοὶ δάσκαλοι καὶ ἓνα μικρὸ κομμάτι φωτισμένων Ἑλλήνων προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ τὸ «Κρυφὸ Σχολεῖο» τῶν ἑλληνικῶν παραδόσεων καὶ τῆς γλώσσης μέσα σὲ μιὰ περίοδο ἰσλαμικοῦ καὶ ἀφελλισμοῦ».

Τέλος πρέπει νὰ ἐξάρωμεν τὸ γεγονὸς, ὅτι ὁ Ὑπουργὸς κ. Ἀθ. Κανελλόπουλος τονίζει ἐπιγραμματικῶς, διὲ ἀπιβάλλεται νὰ ξαναδιαβάσουμε καὶ νὰ ξαναγράψωμεν τὴν Ἱστορίαν μας», ἢ ὅποια ἀποδεικνύει «τὴν ἐθνικολαϊκὴν προσφορὰ τῆς Ἐκκλησίας». Ἡ προσφορὰ αὕτη εἶναι ἐκδηλὸς εἰς τὴν «δραματικὴν συγκομιδὴν» τῶν θνητῶν τοῦ ἱεροῦ κλήρου κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας. «Κοντὰ στὶς σύγχρονες στατιστικὰς, ὅς ἀκούσουμε καὶ τοῦτο: ἀναφέρονται στὴν περίοδο ὡς τὴν Ἐπανάστασι: ἐκτελέσεις 11 πατριαρχῶν, 100 ἐπισκόπων καὶ περίπου 6000 παπᾶδων».

Εὐοίωνα σημεῖα.

Ὁ παγκόσμιος τύπος ἐπισημαίνει τὸ γεγονὸς, διὲ ἡ ἔντασις τοῦ ἀντιθρησκευτικοῦ διωγμοῦ ἐν τῇ Κομμουνιστικῇ Κίνᾳ ἔχει σημαντικῶς μειωθῆ καὶ διὲ τὸ αἴτημα περὶ ἐλευθερίας τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως ἔχει συντελέσει εἰς τὸ νὰ ἔρχηται εἰς τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος ἡ ζῶσα θρησκευτικὴ πίστις πολλῶν χριστιανικῶν, μουσουλμανικῶν καὶ θρησκευτικῶν ομάδων.

Ἀποτελέσματα τῆς στροφῆς αὐτῆς εἶναι λ.χ. ἀφ' ἐνὸς τὸ ὅτι τὸν παρελθόντα Ἰανουάριον τὸ Γραφεῖον

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας

Ἀπό 25 ἕως 28 Σεπτεμβρίου συνήλθε ἐκτάκτως ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἣτις ἠσχολήθη μὲ τὰ ἥδη ὑπὸ τῆς «Ἐκκλησίας» εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον τῆς 15ης Σεπτεμβρίου δημοσιευθέντα θέματα ἡμερησίας διατάξεως. Σχετικῶς μὲ τὰς ἐργασίας τῆς Ι.Σ.Ι. καὶ τὰς ἀποφάσεις, ἃς αὕτη ἔλαβε, θὰ διαλάβωμεν εἰς τὸ προσεχὲς τεύχος.

Διαρκῆς Ἱερά Σύνοδος

Ἡ Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὑπὸ τὴν Προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πά-

θρησκευτικῶν Ὑποθέσεων, τὸ ὁποῖον ἦτο ἐπὶ ἔτι κλειστόν, ἀνεβίωσεν ἐν Πεκίνω καὶ ἐπανίδρυσεν τὰ παρορατήματα αὐτοῦ τῆς Σαγγάνης καὶ τῆς Κανιῶνος, ἀφ' ἑτέρου τὸ ὅτι κατηγορίσθη ὡς πρὸς πρόγραμμα ἀκαδημαϊκῶν ἐρευνῶν διὰ τὴν Θεολογίαν καὶ τρίτον τὸ ὅτι διαπραεῖς Κινέζοι θρησκευτικοὶ ἠγέται παρουσιάζονται εἰς διεθνή συνέδρια ὡς ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τῶν θρησκευτικῶν ὁμολογιῶν τῆς Κίνας.

Ἐνθόμωρα, ὅπως τὰ εἰρησώδη ταῦτα σημεῖα εἶναι τὸ προμήνυμα μιᾶς νέας θρησκευτικῆς ἀφύπνισης ἐν Κίνα, ἣτις ἀφύπνις ὅπως ἴσως θάβη ἢ θράδιον θὰ ἔλθῃ ὡς νομοτελειακὴ ἐκρηξίς τῆς ἐμφύτου θρησκευτικότητος, τὴν ὁποῖαν οὐδεμία δύναμις εἶναι δυνατὸν νὰ ἐκριζώσῃ ἐκ τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου.

Θεατρικὰ ὀλισθήματα.

Διαπραεῖς ἱστορικὸς συγγραφεὺς καὶ χρονογράφος ἐσπερινῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος, ἀναφερόμενος εἰς τὰ ὀλισθήματα τῶν ἑλληνικῶν θεάτρων, ἐπεσήμανε προσφάτως, ὅτι «ἡ αἰσχρολογία πάει νὰ ἀντικαταστήσῃ τὴν σάτυρα, ἢ βωμολοχία τὸ ἄλλοτε ποτὲ «ἀτυτικὸν ἄλλας». Ἡ κομπολογία τὸ «πνεῦμα» καὶ ἡ πορνολογία τὸ χιούμορ... Τελευταῖα ἀκούγονται ἀπὸ σκηναῖς λόγια ποὺ δὲν σκανδαλίζουν ἀπλῶς τοὺς ἐνδεχόμενους σεμνόντους—μᾶς εἶναι ἀδιάφοροι αὐτοί!—ἀλλὰ τραυματίζουν καὶ κάθε ἔννοια τοῦ λεγόμενου «καλοῦ γούστου». Ἡ, ἂν θέλετε, μελαγχολοῦν αὐτοὺς ποὺ πᾶνε σὲν θέατρο, ὄχι γιὰ νὰ δεχθοῦν κεντρίσματα σὲν πιδ ζωῶδη ἔνστικτά τους, ἀλλὰ γιὰ νὰ ἀπολαύσων τὸν ἀποκαλούμενον «θεατρικὸν λόγον»... Ὅλες οἱ φράσεις, ποὺ σχετίζονται μὲ τὰ γενετήσια μόρια ἀκούγονται συχνά, πρὸς... τέρας τοῦ φιλοθεάμονος κοινού. Ποὺ ὄχι μόνο δὲν διαμαρτύρεται, ἀλλὰ διασκεδάσει μὲ τὴν καρδιά του».

Ἐτερος συνεργάτης ἄλλης ἐφημερίδος, διαμαρτυρόμενος διὰ τὴν «χυδαιολογίαν» τῶν θεάτρων καὶ ἐπι-

σης Ἑλλάδος κ. Σαραφίμ, κατὰ τὰς συνεδρίας αὐτῆς ἀπὸ 18-9-79 ἕως 21-9-79 μεταξύ ἄλλων ἠσχολήθη καὶ μὲ τὰ ἑξῆς θέματα:

1. Ἀπεφάσισε νὰ συγκροτηθῇ ἐπιτροπὴ, ἣτις θὰ μελετήσῃ τρόπους πρὸς βελτίωσιν τῶν τεχνικῶν ἐγκαταστάσεων τῶν κτιρίων τῆς Δ.Ι.Σ., Ο.Δ.Ε.Π. καὶ Ἀποστολικῆς Διακονίας, διὰ τὴν ἐξοικονόμησιν ἐνεργείας.

2. Ἐλαβε γνώσιν τῆς αἰτήσεως τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης περὶ συμπαραστάσεως τῆς Ἐκκλησίας εἰς τὸ θέμα τῆς ἀγωγῆς τῶν ἐν φυλακαῖς καὶ σωφρονιστικαῖς καταστάσεσιν ἐδρισκομένων. Ἀπεφάσισε πρὸς τοῦτο νὰ γνωρίσῃ δι' ἐγκυκλίου εἰς τὰς Ἱ. Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ὅπως ἀσκήσασιν τὸ ποιμαντικὸν ἔργον των καὶ ἐντὸς τῶν ἀνωτέρω μνημονευθέντων χώρων, ἀποστέλλουσαι Κληρικὸς Πνευματι-

σημαίνων ἰδιαίτερος τὴν διακομιδὴν τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων τοῦ Ἔθνους, ἐρωτᾷ: «Ἐξευτελείσαμε τὸν ἱερὸν κλῆρον, τὴν ἀδιάντροπα καὶ ἀναίσχυντα θὰ μιλάμε καὶ γιὰ τοὺς ἁγίους, γιὰ νὰ προκαλέσωμε φτηνὰ χαμόγελα σὲν θεατῆ, ὅπως ὅποτε τοῦ κατωτάτου πνευματικοῦ ἐπιπέδου».

Τούτων οὕτως ἐχόντων, ὀρθῶς ὁ δεῦτερος ἐκ τῶν μνημονευθέντων δημοσιογράφων, συνεχίζει νὰ ἐρωτᾷ: «Αὐτὴ λοιπὸν εἶναι ἡ ὑψηλὴ προσφορά τῆς θεατρικῆς τέχνης σὲν πολιτικῆ ἐξέλιξη τοῦ τόπου μας; Κι' ὅσοις τολμᾶμε νὰ μιλάμε γιὰ θεατρικὴ κρίση, τῆς ὁποίας ν' ἀναζητᾶμε τὰ αἷτια».

«Ἀπελευθέρωσις... τῶν ἀφροδισίων».

Καθ' ἃ συχνάκις πληροφοροεῖ ἡμᾶς ὁ καθημερινὸς καὶ περιοδικὸς τύπος (ἢ σεξουαλικὴ ἀπελευθέρωσις ἀπελευθέρωσε... τ' ἀφροδισίον). Οἱ ἰατροὶ καὶ αἱ κλινικαὶ ἐπισημαίνουν τὸ γεγονὸς, ὅτι ἐσχάτως καὶ ἐν τῇ χώρᾳ μας παρατηρεῖται νέα ἔξαρσις τῶν ἀφροδισίων νοσημάτων. Μάλιστα, ὡς ἐγράφη, «χαρακτηριστικὴ εἶναι ἡ μαρτυρία φαρμακείων σὲν ἑλληνικὰ νησιά μας, ὅπου μαζί μὲ τὴν εἰσβολὴν τῶν γυμνιστῶν παρατηρεῖται καὶ ἡ εἰσβολὴ τῶν ἀφροδισίων καὶ ἡ σχετικὴ ζήτησις τῶν φαρμάκων, ποὺ μέχρι τώρα ἦταν ἀζήτητα!».

Τὰ σχόλια εἶναι περιττά. Ἡ ἀνηυχητικὴ αὐτὴ κατάστασις οὐ μόνον ἐπιβάλλει τὴν λήψιν μέτρων πρὸς θεραπείαν τῶν πασχόντων καὶ ἔλεγχον τῆς διακινήσεως τῶν ἴσων μεταδοτικῶν αὐτῶν νοσημάτων, ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἀπαιτεῖ καὶ τὴν ἀνάληψιν σταυροφορίας πρὸς πρόληψιν τοῦ κακοῦ διὰ τῆς διαφωτισέως τῶν νέων ἐπὶ τῶν ἐπαπειλούντων τὴν ψυχικὴν καὶ σωματικὴν των ὑγείαν κινδύνων καὶ ἐπὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ καθ' ὅλου ὄχι οὐδὲν βιοθεωριακοῦ των προσανατολισμοῦ.

κούς ἢ καὶ λαϊκούς, συμφώνως καὶ πρὸς τὸ ὅπ' Αὐτοῦ τοῦ Κυρίου λεχθέν: «ἐν φυλακῇ ἤμην καὶ ἤλθετε πρὸς με».

3. Ὡσαύτως ἔλαθε γνῶσιν τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Βηρυτοῦ ἀποσταλλέντων εὐχαριστηρίων διὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος ἀποστολὴν 500.000 δραχμῶν πρὸς ἐνίσχυσιν τῆς ἐν ἐμπεριστατῇ καταστάσει εὐρισκομένης Ὁρθοδόξου Ἱ. Μητροπόλεως.

4. Ἐλαθε γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου τοῦ Ο.Δ.Ε.Π. διὰ τοῦ ἐπιστοῦ ἀνεκρινώθη ὁ θάνατος τοῦ Βασιλείου Νικολαΐδου, Ἀργιτέκτονος, Μέλους τῆς Ἐπιτροπῆς Ἔργων.

Ἡ Δ.Ι.Σ. ἀπεφάσισε νὰ ἐκφρασθῶν ἐγγράφως αἱ συλλυπητήριαι εὐχαὶ τῆς Ἐκκλησίας πρὸς τὴν οἰκογένειαν τοῦ ἐκλιπόντος καὶ εὐχαριστήριαι διὰ τὴν πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν προσφοράν καὶ ἀγάπην του. Ἡ συμβολὴ του ἦτο ἰδιαιτέρως θετικὴ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὴν ἐκπόνησιν σχεδίων τοῦ νέου Συνοδικοῦ Μεγάρου.

5. Ἐκανε δεκτὴν τὴν παραίτησιν ἀπὸ τοῦ θρόνου τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Τρίκκης καὶ Σταγῶν κ. Στεφάνου. Τοποτηρήθη δὲ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν ἐποποιήθη ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Ἐλασσώνος κ. Σεβαστιανός.

6. Ἐπεξεργάσθη καὶ ἐνέκρινε τὸν Κανονισμόν περὶ Ὁργανώσεως, Διοικήσεως καὶ ἐν γένει λειτουργίας τοῦ Διορθοδόξου Κέντρου.

7. Ἐλαθε γνῶσιν ὅτι, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. Σεραφεῖμ, ἀπηλείφθη ἀπὸ τοῦ Σχέδιον Νόμου «περὶ προστασίας δασῶν κ.λπ.» ἡ παράγρ. 2 τοῦ ἄρθρου 54 περὶ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως Μονῶν, Μετοχιῶν ἢ Ἑσχαστῆριων νομίμως λειτουργούντων μὲν, μὴ ἔχοντων δὲ ἱστορικὸν χαρακτῆρα. Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἠδ' ἐχάρισται σχετικῶς τὴν Κυβέρνησιν διὰ τὴν ἀποδοχὴν τῶν προτάσεων τῆς.

8. Συνεκρότησε Συνοδικὴν Ἐπιτροπὴν ἐκ τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Καισαριανῆς, Βύρωνος καὶ Ὑμητοῦ κ. Γεωργίου, Μεσογαίας καὶ Λαυρεωτικῆς κ. Ἀγαθονίκου καὶ Μεγάρων καὶ Σαλαμῖνος κ. Βαρθολομαίου διὰ τὴν περαιτέρω προώθησιν τοῦ θέματος τῆς ἀνεγέρσεως τοῦ νέου Συνοδικοῦ Μεγάρου.

Ἱερά Μητρόπολις Μυτιλήνης

Ἐθνικὰ Μνημόσυνα

Τὴν Κυριακὴν 16ην Σεπτεμβρίου εἰς τὸν πρὸ τοῦ Κέντρου Παιδικῆς Μερίμνης καὶ πρὸ τῶν προτομῶν τῶν Ἐθνομαρτύρων τῆς Μικρασιατικῆς τραγωδίας Ἱεραρχῶν, Κυδωνιῶν Γρηγορίου καὶ Μοσχονησιῶν Ἀμβροσίου χώρον, ἐτελέσθη ἐπιδημιτικὴ ἐπιμνημόσυνο δέησις προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Μυτιλήνης κ. Ἰακώβου καὶ μετέχοντος τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου τῆς πόλεως, ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῶν ψυχῶν τῶν ἀγρίως σφαγιασθέντων κατὰ τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1922 ἀειμνήστων Μητροπολιτῶν Σμύρνης Χρυσοστόμου, Κυδωνιῶν Γρηγορίου, Μοσχονησιῶν Ἀμβροσίου, Ἰκονίου Προκοπίου, καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Ζηλῶν Ἐδθυμίου, ὡς καὶ πάντων τῶν ἀγρίως σφαγιασθέντων μυριάδων ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδίων. Κατὰ τὴν ἐπιμνημόσυνο δέησιν ὁμιλήσεν ὁ κ. Γ. Σωτηρίου. Παρέστησαν αἱ

ἀρχαὶ τοῦ τόπου καὶ οἱ ἐπιζῶντες ἐν Μυτιλήνῃ Μικρασιάται. Τὰς τιμὰς ἀπέδωκε τμήμα στρατοῦ καὶ ἡ Μουσικὴ τοῦ Ἰδρυματός. Χορωδία ἐκ καλλιφῶνων φαλτῶν ἔφαλε τὸ «Μετὰ τῶν ἁγίων» καὶ τὸ «αἰωνία ἡ μνήμη». Ἐπηκολούθησε δεξιῶσις εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τοῦ Κέντρου Παιδικῆς Μερίμνης. Εἰς τὸ ἴδρυμα τοῦτο εὐρον περιθαλφιν τὰ ὄρφανὰ τῶν ἀπέθαντι τῆς νήσου Μικρασιατικῶν πόλεων μετὰ τὴν σφαγὴν τῶν γονέων τῶν.

Τὸ Ε' Ἱερατικὸν Συνέδριον

τῆς Ἱ. Μ. Λάμπης καὶ Σφακίων

Μεγάλῃ ἐπιτυχίᾳ σημείωσε τὸ Ε' Ἱερατικὸν Συνέδριον τῆς Ἱ. Μ. Λάμπης καὶ Σφακίων, στὴν Ἱστορικὴ Μονὴ Ἀσωμάτων Ἀμαρίου καὶ στὴν ἔδρα τῆς ἐν Σπήλι Ρεθύμνης, στίς 17 καὶ στίς 20 Σεπτεμβρίου. Ἄρχισε μὲ Θεία Λειτουργία ἐν καθολικῷ τῆς Μονῆς καὶ ἐν Μητροπολιτικῷ Ναὸ τοῦ Ἀπ. Παύλου. Στὴ συνέχεια ὁ τοπικὸς Ἱεράρχης, ἐν Ἐκκλησιαστικῷ Οἰκοτροφεῖο Ἐθελῶν Σπηλίου «**Η ΠΑΝΑΓΙΑ Η ΛΑΜΠΗΝΗ**» κήρυξε τὴν ἐναρξὴ τοῦ συνεδρίου, ποῦ ἦταν ἀφιερωμένο ἐν μνήμῃ τοῦ ἐν ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Βασιλείου Ἀρχιεπισκόπου Κκισαρείας Καππαδοκίας, γιὰ τὰ 1600 χρόνια ἀπὸ τὴν κοίμησίν του, τοῦ μεγάλου ἱεροκήρυκος καὶ Ἐθνοπαστόλου Κοσμά τοῦ Αἰτωλοῦ, γιὰ τὰ 200 χρόνια ὁμοίως, καὶ ἐν προκτασίᾳ καὶ μέρμυρα τοῦ παιδιοῦ, αὐτοῦ τοῦ κεντρικοῦ πυρῆνος τῆς ζωῆς. Ἐπειτα χαίρέτησαν τοὺς συνέδρους οἱ τοπικὲς ἀρχεῖς.

Ἀκολούθησαν οἱ εἰσηγήσεις μὲ θέματα: 1) ἡ πνευματικότης τοῦ Ἱερέως καὶ 2) ὁ Ἱερεὺς ὡς ἐξομολόγος καὶ πνευματικὸς Πατέρας. Κατόπιν ἐγένεε διαλογικὴ συζήτηση τόσο πᾶνω ἐν θέματα αὐτά, ὅσο καὶ γιὰ τὰ ὀξυτάτα προβλήματα ποῦ ἀντιμετωπίζει ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ σημερινὸς ἄνθρωπος.

Ὅλα τὰ θέματα καὶ τίς συζητήσεις διεφώτιζε ὁ λόγιος καὶ δραστήριος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Λάμπης καὶ Σφακίων κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ ὁποίου οἱ συνέδροι ἐξέδωσαν σημαντικώτατα ψηφίσματα διαμαρτυρίας γιὰ ψηφισθέντες νόμους ὅπως: 1) περὶ ἀμβλώσεων, 2) περὶ αὐτομάτου διαζυγίου, 3) περὶ ἀόπλου θητείας Ἱερωθᾶδων καὶ 4) ἐξήτθη ἡ ἀσθηρότερη πάταξη τῆς ζωοκλοπῆς ποῦ λυμνίζεται τὴν περιοχὴν καὶ ἐστάλησαν ἐπὶ Βουλὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ ἐπὶ τὸν Ἰπουργὸν Δημοσίας Τάξεως.

Στὴ μεσημβρινὴ διακοπὴ ὁ Σεβασμιώτατος κ.κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ καὶ οἱ συνέδροι παρεκάθησαν ἐν γεύμα ἀγάπης καὶ συμπονοίας, ποῦ δόθηκε ἀπὸ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν.

Τὸ βράδυ τέλος, ἔληξαν οἱ ἐργασίες μὲ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἑσπεριοῦ, ποῦ ἐγένεε καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν Μητροπολιτικὸν Ναὸ.

Τὸ 14ον ἐτήσιον Ἱερατικὸν Συνέδριον

τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος

Κατὰ τὴν 18ην καὶ 19ην Σεπτεμβρίου ἐ.ε. ἔλαβον χώραν αἱ ἐργασίαι τοῦ 14ου ἐτησίου Ἱερατικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀργολίδος.

Ἡ ἔναρξις τοῦ Συνεδρίου ἐγένετο εἰς τὸ Ναύπλιον, ὅπου τὴν πρώτην τῆς 18ης Σεπτεμβρίου ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία ἐν τῇ Μητροπολιτικῇ Ἱ. Ναφῇ Ἀγίου Γεωργίου, καθ' ἣν ὁμίλησεν ἐπικαίρως ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀργολίδος κ. Χρυσόστομος.

Μετὰ τὸ πέρασ τῆς Θείας Λειτουργίας ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης ἐκήρυξε τὴν ἔναρξιν τῶν ἐργασιῶν τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου καὶ κατόπιν ὑπὸ τῶν προσκεκλημένων ἐκπροσώπων τῶν Ἀρχῶν τοῦ Νομοῦ καὶ τῆς πόλεως, ἦτοι τῶν κ.κ. ἐκπροσώπου τοῦ κ. Νομάρχου Ἀργολίδος, Διοικητοῦ Κ. Ε.Μ.Χ. Ναυπλίου, Δημάρχου Ναυπλίων καὶ ἐκπροσώπου τοῦ κ. Διοικητοῦ τῆς Διοικήσεως Χωροφυλακῆς Ἀργολίδος, ἐγένοντο προσφωνήσεις πρὸς τοὺς Αἰδ. Συνέδρους. Οἱ ὁμιληταὶ ἐτόνισαν τὴν πολυτίμον προσφορὰν τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου κατὰ τὴν παροῦσαν δύσκολον ἐποχὴν καὶ ἐβεβαίωσαν ὅτι προθύμως θὰ συνεργάζωνται πάντοτε μετ' αὐτοῦ.

Μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν ἐπισήμων ὁ Παν)τος Ἀρχιμ. Τιμόθεος Τζιαδάρας, Ἱεροκήρυξ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος, εἰσηγήθη τὸ θέμα: «Ὁ Μέγας Βασίλειος ὡς πνευματικὸς ἄνθρωπος» καὶ ἐπηκολούθησε σχετικὴ συζήτησις μετ' ἐξαγωγὴν πολυτίμων διδαγμάτων.

Τὴν ἐπομένην, 19ην Σεπτεμβρίου, αἱ ἐργασίαι τοῦ Ἱερατικοῦ Συνεδρίου ἐσυνεχίσθησαν εἰς Ἄργος καὶ συγκεκριμένως ἐν τῇ Ἱ. Ναφῇ Ἀγ. Φωτεινῆς τῆς Χριστιανικῆς Ἑστίαις Νεανίδων Ἀργους.

Πρὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ Β' μέρους τοῦ Συνεδρίου ἀπηύθυναν θερμὸν χαιρετισμὸν πρὸς τοὺς Αἰδ. Συνέδρους, οἱ κληθέντες κ.κ. Δήμαρχος Ἀργους καὶ Ἐπιθεωρητὴς Δημοτικῶν Σχολείων Ἀργολίδος.

Ἐν συνεχείᾳ ἠκολούθησαν αἱ εἰσηγήσεις α) τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρωτοπρεσβυτέρου Παναγιώτου Ἀθανασοπούλου μετ' ἔμα: «Ὁ Μ. Βασίλειος ὡς κοινωνικὸς ἐργάτης» καὶ β) τοῦ Αἰδεσιμολογιωτάτου Πρεσβυτέρου Δημητρίου Κωστοπούλου μετ' ἔμα: «Ὁ Μ. Βασίλειος ὡς Ποιμὴν». Μετὰ τὸ πέρασ ἐκάστης τῶν ἀνωτέρω εἰσηγήσεων ἐγένετο καὶ σχετικὴ συζήτησις.

Αἱ ἐργασίαι τοῦ 14ου Ἱερατικοῦ Συνεδρίου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ἀργολίδος ἐκλείων μετ' ὁμίλιαν τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου, ὁ ὁποῖος μετὰ σύντομον ἀνακεφαλαίωσιν τῶν λεχθέντων καὶ ἐπισήμανσιν τῶν κυριωτέρων σημείων, ἀπηύθυνε πατρικὰς συμβουλὰς καὶ εὐχὰς πρὸς τοὺς Αἰδ. Συνέδρους, οἱ ὁποῖοι ἀνεχώρησαν λίαν ὠφελιμένοι.

Πέντε χρόνια ἀρχιερατείας τοῦ Σεβ. Ζιχνῶν κ. Σπυρίδωνος

Πέντε χρόνια ἀρχιερατείας στὴν Ἱ. Μητρόπολι Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπίου συμπλήρωσε ὁ Σεβ. Μητροπολίτης κ. Σπυρίδων, ὁ ὁποῖος χειροτονήθηκε τὸν Μάιο τοῦ 1974 καὶ ἐνθρονίστηκε στὴν ἀρχιερικὴ αὐτὴ Μητρόπολι τὸν Ἰούνιο τοῦ ἴδιου χρόνου. Κατὰ τὸ διάστημα αὐτό, ἔγιναν στὴν ἐπαρχία του διάφορα ἐκκλησιαστικά, πνευματικά καὶ κοινωνικά ἔργα.

Ἰδρύθηκαν καὶ ἐπανδρώθηκαν δύο νέες Ἱ. γυναικείες μονές, τοῦ Ἀγίου Μηνᾶ Περιχώρας Δράμας καὶ Θείας Ἀναλήψεως τοῦ Σωτήρος Πρώτης Σερρών. Ἀποπερατώθηκε ὁ Ἱ. Ναὸς Ἀγίου Μηνᾶ Περιχώρας καὶ συνεχίσθηκε ἡ ἀνέγερσις τοῦ νέου κεντρικοῦ μεγάλου Ναοῦ τῆς Ἱ. Μονῆς Ἀγίας Τριάδος Τούμπας Σερρών. Τὸ ὕψος τῶν σχετικῶν δαπανῶν ἔφθασε ἀντίστοιχα τὰ 2.500.000 δρχ. καὶ τὰ 10.000.000 δρχ.

Ἀγιογραφήθηκε ὁ ναὸς τῆς Ἱ. Μονῆς τῆς Παναγίας τῆς Φανερωμένης Νέας Ζιχνῆς. Ἀκόμη ἀνοικοδομήθηκαν κατάλληλα νέα κτίρια παιδικῶν κατασκηνώσεων τῆς Ἱ. Μητροπόλεως στὸν Ἅγιο Μηνᾶ Περιχώρας καὶ περιφράχθηκε ὁ χώρος τους. Ἡ δαπάνη ἔφθασε τὰ 2.500.000 δρχ. Οἱ κατασκηνώσεις λειτουργοῦν κάθε χρόνο καὶ φέτος.

Τελευταία ἔρχισε ἡ ἀνέγερσις Γηροκομείου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως. Ἡ δαπάνη του θὰ φθάσῃ τὰ 18.000.000 δρχ.

Χιλιάδες λαοῦ εἰς τὴν Παναγίαν τῆς Τήνου

Χιλιάδες λαοῦ συνέρρευσαν καὶ φέτος στὴν πανήγυρι τῆς Παναγίας τῆς Τήνου καὶ ἔδωσαν τὸ μέτρο τῆς τιμῆς καὶ τῆς εὐλάβειας τοῦ Ἑλληνισμοῦ πρὸς τὸ σεπτὸ πρόσωπο τῆς Θεοτόκου.

Στὸ ἀρχιερατικὸ σὺλλειτουργο προέστη ὁ ἐκλιπὼν Σεβ. Θυατείρων κυρὸς Ἀθηναγόρας καὶ πῆραν μέρος πολλοὶ Ἀρχιερεῖς καὶ ὁ οἰκίος Μητροπολίτης κ. Δωρόθεος. Ἀπὸ πλευρᾶς ἐπισήμων παρέστησαν ὁ ὑπουργὸς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Ἐμμ. Κεφαλογιάννης, ἡ ὑφυπουργὸς Κοινωνικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. Ἄννα Συνοδινού, ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Αἰμενικοῦ Σώματος ναυάρχος Ἀλκίης Σκιαδᾶς κ.ἄ.

Μετ' ἀνάλογη λαμπρότητα ἐορτάσθηκε ἡ Κοίμησις τῆς Παναγίας στὰ ἄλλα μεγάλα προσκυνήματά της καὶ σὲ δλόκληρη τὴν Ἑλλάδα, ὅπως καὶ ἡ ἀπόδοσις τῆς ἐορτῆς στὴν Κρεμαστὴ Ρόδου, στὴν Παναγία τοῦ Προυσοῦ κ.ἄ., ποὺ ἐορτάζουν τὴν ἡμέρα αὐτή.

Νέα Ἱερατικὴ Σχολή

εἰς τὴν Ἱ. Μητρόπολιν Καλαβρύτων.

Ταχύρρυθμο Σχολὴ Ὑποφηφίων Κληρικῶν, μετ' μειωμένα μορφωτικά προσόντα, ἀπεφάσισε νὰ ἰδρῦσῃ γιὰ τὸ ἐρχόμενο σχολικὸ ἔτος ἡ Ἱ. Μητρόπολις Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας. Ἡ Σχολὴ θὰ λειτουργήσῃ στὴν Ἱ. Μονὴ Ταξιαρχῶν Αἰγιαλείας, θὰ εἶναι μονοετοῦς φοιτήσεως καὶ θὰ δέχεται ὑποψηφίους ἀποφοίτους τουλάχιστο Δημοτικοῦ, οἱ ὁποῖοι μαζί μετ' ἡ τὴν αἰτησί τους θὰ υποβάλλουν καὶ τὰ ἐξῆς δικαιολογητικά: α) Πιστοποιητικὸ τοῦ Ἐφημερίου περὶ τῆς καταλληλότητος τοῦ ὑποψηφίου. β) Πιστοποιητικὸ τοῦ Προέδρου Κοινότητος περὶ τοῦ ἔτους γεννήσεως τοῦ ὑποψηφίου. γ) Δήλωσις, περὶ τῆς Ἐνορίας, στὴν ὁποία ὁ ὑποψήφιος ἐπιθυμεῖ νὰ ὑπηρετήσῃ.

ΣΥΝΤΟΜΟΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

Οικονομική βοήθεια, ύψους ενός εκατομμυρίου διακοσίων χιλιάδων δραχμών, χορήγησε πρόσφατα η Διαρκής Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος στην Ορθόδοξη Ίερά Μητρόπολι Βηρυτού του Λιβάνου, η περιοχή της οποίας μαστιάζεται από εμφύλιο πόλεμο. Τα χρήματα, τα οποία παραδόθηκαν στον Τοποτηρητή της Ίερας Μητροπόλεως Βηρυτού Ήπίσκοπο Παλμύρας κ. Γαβριήλ, προήλθαν από έρανο των Ίερων Μητροπόλεων της Εκκλησίας της Ελλάδος.

Την αναγνώριση των Αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης ως Πολιούχων της Αλιάρτου και την καθιέρωση της εορτής τους ως τοπικής με άργια των διαφόρων υπηρεσιών της κομπόλεως, ζήτησε πρόσφατα η Διαρκής Ίερά Σύνοδος της Εκκλησίας της Ελλάδος με σχετικό έγγραφο της από τη Γενική Διεύθυνση Θρησκευμάτων του Υπουργείου Παιδείας. Τό αίτημα αυτό είχαν υποβάλει προηγουμένως στην Ίερά Σύνοδο ο Σεβ. Μητροπολίτης Θηβών και τό Δημοτικό Συμβούλιο Αλιάρτου Λεδαδείας.

Ίερά Μητρόπολις Γαλλίας - Έξαρχία πάσης Ίθθρίας

Από την κίνηση του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γαλλίας κ. Μελετίου κατά τους μήνας Ιούνιον-Ιούλιον-Αύγουστον.

Την Κυριακήν 3ην Ιουνίου ιερούργησεν εις τον Καθεδρικόν Ναόν του Αγίου Στεφάνου και έχειροτόνησεν εις διάκονον τον Θεολόγον κ. Κωνσταντίνον Σιάπαρην υποψήφιον διά την θέσιν του Ίερατικώς Προϊσταμένου της Ορθοδόξου Έλληνικής Κοινότητος Γρενόβλης. Η λειτουργία αυτή μετεδόθη διά της Γαλλικής Τηλεοράσεως εις τό πρόγραμμα «Ορθοδοξία».

Την 5ην Ιουνίου, συνοδευόμενος υπό του Θεοφ. Ήπισκόπου Σασιμών κ. Ίερεμίου έπεσεκέφθη τό Υπουργείον Ύγείας και Πληθυσμού και με τους άρμόδιους συνεζήτησε τό θέμα άσφαλείας των Κληρικών της Ί. Μητροπόλεως.

Την 6ην Ιουνίου προήδρευσε συνεδρίασεως των μελών του Διοικητικού Συμβουλίου της Φιλοπτώχου Άδελφότητος Κυριών του Καθεδρικού Ναού.

Την 11ην Ιουνίου συνειργάσθη μετά του κυρίου Μιχαήλ Σολογκούμη Προέδρου της Προπαρασκευαστικής Ήπιτροπής διοργανώσεως του Παγκοσμίου Συνεδρίου Ορθοδόξων «Σύνδεσμος», τό όποϊον πρόκειται νά πραγματοποιηθή εις Παρισίους από της 28ης Αύγουστου έως της Κυριακής 2ας Σεπτεμβρίου.

Την 14ην Ιουνίου, συνοδευόμενος υπό του Πρωτοπρεσβυτέρου πατρός Μπάρης Μπομπρίνοσκου Καθηγητού του Ορθοδόξου Θεολογικού Ίνστιτούτου του Αγίου Σεργίου Παρισίων, έπεσεκέφθη τον Σεβασμιώτατον Άρχιεπίσκοπον των Ρωσικών Παροικιών της Αυτικής Εθρώπης κ. Γεώργιον και μέσα εις άτμόσφαιραν έγκαρδιότητος και αγάπης έμελέτησε μετ' αυτού και των συνεργατών του Θεοφ. Ήπισκόπου Εδδοκιάδος κ. Γεωργίου και του Άρχιγραμματέως της Άρχιεπισκοπής κ. Κυρίλλου

Κνιάζεφ διάφορα θέματα άφορώντα εις την έν Γαλλία Ορθόδοξον Εκκλησίαν. Την ίδιαν ήμέραν έπεσεκέφθη άσθενείς και έδέχθη εις άκρόασιν διαφόρους όμογενείς.

Την Κυριακήν 17ην Ιουνίου την πρωίαν έγένετο εις τον Καθεδρικόν Ναόν του Αγίου Στεφάνου ή εις Πρεσβύτερον χειροτονία του Διάκονου κ. Κωνσταντίνου Σιαπάρη υπό του Θεοφ. Ήπισκόπου Σασιμών κ. Ίερεμίου, τό δε απόγευμα ο Σεβ. Μητροπολίτης παρευρέθη εις την έτησίαν εορτήν των Έλληνικών Σχολείων της Κοινότητος Παρισίων και Περιχώρων κατά την διάρκειαν της οποίας όμίλησεν ο νέος Πρόεδρος αυτής κ. Άριστείδης Ζίζικας.

Την 5ην Ιουλίου, τό έν 145 τον αριθμόν πρώτον κλιμάκιον των παιδιών της Μητροπόλεως Νοτίου Γαλλίας, συνοδευόμενον υπό του Πρωτοσυγκέλλου της Μητροπόλεως Πανοσιολ. Άρχιμ. κ. Στεφάνου Χαρχαλαμπίδου, άνεχώρησε διά της Ολυμπιακής Άεροπορίας έν Μασσαλίαις δι' Αθήνας προς μηνιαίαν διαμονήν εις τάς Κατασκηνώσεις των Ύπουργείων Κοινωνικών Ύπηρεσιών και Έθνικής Παιδείας εις Άγιον Άνδρέαν Άττικής. Όμοίως έν Παρισίαις άνεχώρησε δι' Αθήνας μέσω της Ολυμπιακής τό δεύτερον έν τριάκοντα μελών κλιμάκιον των κατασκηνωτών της Ίερας Μητροπόλεως.

Την 6ην Ιουλίου, συνοδευών μετά του Θεοφ. Ήπισκόπου Σασιμών κ. Ίερεμίου τό τρίτον κλιμάκιον των Κατασκηνώσεων άποτελούμενον έν 150 μελών, άνεχώρησε διά της Ολυμπιακής Άεροπορίας εις Αθήνας.

Κατά την άφιξίν των εις τό αεροδρόμιον του Έλληνικού, έγένετο προς αυτούς θερμή επίσημος ύποδοχή υπό των Έκπροσώπων των Ύπουργείων Κοινωνικών Ύπηρεσιών και Έθνικής Παιδείας και Θρησκευμάτων, καθώς και υπό του Προέδρου και του Διευθυντού του Κέντρου Οικογενείας και Νεότητος. Κατά την ύποδοχήν παρευρέθη και ή Έλληνική Τηλεόρασις προς τον άνταποκριτήν της οποίας άπήντησεν ο Σεβασμιώτατος, σχετικά με τον σκοπόν του ταξιδίου των 320 Έλληνοπαίδων της Γαλλίας εις την Ελλάδα.

Αί έντυπώσεις των παιδιών έν της διαμονής των εις την Κατασκηνώσιν και τάς έκδρομάς των εις την Ελλάδα όπήρξαν άριστες. Ήπέστρεψαν εις τάς Οικογενείας των με άκραν ύγείαν και ώραίας άναμνήσεις από μίαν κοινήν οικογενειακήν ζώην υπό την σκέπην και στοργήν της Εκκλησίας εις τά χώματα της αγαπημένης Πατρίδος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η Διεύθυνσις του Διορθοδόξου Κέντρου της Εκκλησίας της Ελλάδος άπευθύνει θερμήν έκκλησιν εις τον πνευματικόν κόσμον, όπως έλθη άρωγός εις τον έξοπλισμόν της βιβλιοθήκης του Κέντρου διά της άποστολής παντός είδους συγγράμματος άναφερομένου εις την Θεολογίαν και γενικώτερον εις τό άντικείμενον μελέτης πασών των θεωρητικών έπιστημών.

Διεύθυνσις: Διορθόδοξον Κέντρον Εκκλησίας Ελλάδος

Ίασίου 1, Αθήναι (τ. τ. 140).

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ

AUGUST LEIDL, Dr. Th., Prof. der Univ. Passau. «Die primatsverhandlungen auf dem Konzil von Florenz als antwort auf dem Westlichen Konziliarismus und die Östliche Pentarchietheorie» ἔργοι: «Αἱ περὶ πρωτείου διαπραγματεύσεις κατὰ τὴν Σύνοδον τῆς Φλωρεντίας ὡς ἀπάντησις πρὸς τὴν Δυτικὴν θεωρίαν τῆς ὑπερτάτης αὐθεντίας τῆς Οἰκουμενικῆς Συνόδου καὶ τὴν Ἀνατολικὴν θεωρίαν τῆς πενταρχίας», κατὰ μετάφρασιν ἐκ τῆς Γερμανικῆς τοῦ ἐν Ἀμερικῇ διαμένοντος διακεκριμένου Θεολόγου κ. Φωκᾶ Α. Ἀγγελάτου.

Τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον τοῦ καθολικοῦ θεολόγου Leidl ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον Γερμανιστὶ εἰς τὸ Annuarium Historiae Conciliorum, Festgabe Hubert Jedin zum 75. Geburtstag. Jahrgang 7 (1975), Band I, 272-289. Ferdinand Schönineh, Paderborn.

Ὁ συγγραφεὺς τοῦ ἄρθρου εἶναι διαπρεπὴς καθολικὸς θεολόγος καὶ φυσικὰ τὸ ἄρθρον του ἔχει καθαρῶς Ρωμαιοκαθολικὸν χρωματισμόν. Θαυμάζει ὁμῶς ὁ μελετητὴς τοῦ ἄρθρου τούτου μετὰ τοῦ μεταφραστοῦ, «τὴν ἀπροσποίητον ἀντικειμενικότητα τῆς διατυπώσεώς του». Ἀξίζει νὰ σημειωθῇ ἐνταῦθα μία μόνο περικοπή, πρὸς ἀπόδειξιν τούτου. Γράφει, λοιπόν, μετὰξὺ ἄλλων, ὁ Leidl: «Διὰ νὰ εἴμεθα δίκαιοι ἀπέναντι τῶν Ἑλλήνων, ὀφείλομεν νὰ ἀνασκοπήσωμεν τὴν πρὸ τοῦ σχίσματος ἐπικρατοῦσαν ἀντίληψιν περὶ πρωτείου. Εἶναι προφανές, ὅτι, ἤδη κατὰ τὴν πρώτην χριστιανικὴν χιλιετηρίδα, οὐδέποτε ἡ πρωτοκαθεδρία τῆς Ρώμης ἔπαιξεν ἰδιαιτέρως σημαντικὸν ρόλον εἰς τὴν ὅλην Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Βεβαίως δὲν κρίνονται εὐκαταφρόνητοι αἱ μαρτυρίαι τῆς Ἑλληνικῆς παραδόσεως, κατὰ τὰς ὁποίας ἀνεγνωρίζετο πρὸ τοῦ σχίσματος καὶ ἐν Ἀνατολῇ μία ὑπεροχὴ εἰς τὴν Ρωμαϊκὴν ἔδραν, ἡ ὁποία ἐθεωρεῖτο πλέον ἢ ἀπλή τιμητικὴ διάκρισις. Ἐν τῇ πράξει ὁμῶς, μόλις ὀλίγη ἀξία ἀπεδίδεδο εἰς τὸ πρωτεῖον τοῦτο, τὸ ὅποιον ὑπὸ ὀμαλᾶς συνθήκας περιέπιπτεν εἰς ἀδράνειαν.

Περιστατικῶς, ἐπίσκοποι τῆς Ἀνατολῆς, ὡς ἐπὶ παραδείγματι ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος καὶ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ἐστρέφοντο πρὸς τὸν Πάπαν, ἐπειδὴ ἐθεώρουσαν τὴν ἐκθρόνισίν των ἀντικανονικὴν. Ἐν τούτοις, μόνον εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις ἀνεγνωρίζετο τὸ ἔκκλητον τῆς Ρώμης. Ἡ περὶ πρωτείου θεωρία, ἀκριθῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῶν μεγάλων Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, ἀνεπτύχθη ἄκρως ἀνεπαρκῶς.

Ἦρχοντο νὰ συμφωνοῦν πρὸς τὴν Ρώμην ἐπὶ ζητημάτων πίστεως καὶ νὰ θεωροῦν αὐτὴν φρουρὸν τοῦ ἀκραιφνοῦς δόγματος. Διὰ τὰς ἀνάγκας μιᾶς Οἰκουμενικῆς Συνόδου ὑπελόγιζον καὶ εἰς τὴν ἀντιπροσώπουν τοῦ Πάπα. Ἄλλ' ἐν οὐδεμίᾳ περιπτώσει ἀνεγνωρίζον εἰς τὴν Ρώμην δικαίωμα «νὰ κυβερνᾷ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ νὰ κρίνῃ ζητήματα τάξεως ἐν Ἀνατολῇ».

Αὐτοὶ οὗτοι οἱ Πάπαι ἐσέδοντο τὴν αὐτοτέλειαν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Μόνον εἰς περιπτώσεις αἰρέσεων καὶ μεγάλων σκανδάλων ἐπεζήτησαν, μὲ κυμαινομένην ἐπιτυχίαν, νὰ ἀξιοποιήσουν τὴν ἰσχὺν τοῦ πρωτείου. Ἐκλογαὶ Ἐπισκόπων καὶ πᾶσαι αἱ ἐσωτερικαὶ ὑποθέσεις ἐρρυθμίζοντο ἀγνωσμένης τῆς Ρώμης. Ἡ ἐνόττης ἐφαίνετο ἐξωτερικῶς τεκμηριουμένη ἐν τούτῳ, ὅτι οἱ ἐπὶ μέρος Πατριάρχαι τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὁ Πάπας, ὡς Πατριάρχης τῆς Δύσεως, ἀνήγγελλον ἀμοιβαίως τὴν ἐκλογὴν των, ὑποβάλλοντες προσέτι μίαν ὁμολογίαν πίστεως. Ἄν ἡ ἐκλογὴ ἦτο ἀντικανονικὴ ἢ ἡ ὁμολογία ἀτελής, ὁ Πάπας ἐπεφύλασεν εἰς ἐαυτὸν τὸ δικαίωμα νὰ ἀρνηθῇ τὴν ἀναγνώρισιν τοῦ περὶ οὗ ἐπρόκειτο Πατριάρχου. Ἄλλ' οὐδεμίαν εἶχε σχέση τὸ πρωτεῖον τοῦτο πρὸς τὴν Ρωμαϊκὴν πρωτοκαθεδρίαν, ἐφ' ὅσον καὶ οἱ ἄλλοι Πατριάρχαι ἐνήργουν κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον εἰς ὁμοίας περιπτώσεις. Ὁσαύτως, εἶναι δυνατόν νὰ καταδειχθῇ, ὅτι τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης ἠρμηνεύθη εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς κατὰ διάφορον τρόπον εἰς τὴν Ἀνατολὴν καὶ τὴν Δύσιν. Τοῦτο καθίσταται πρόδηλον καὶ ἐκ τῆς κατ' ἀρχὴν διαφοράς περὶ τούτου ἐπιχειρηματολογίας. Ἡ ἄποψις τῶν Δυτικῶν εἶδεν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Πάπα, ὅχι μόνον τὸν διάδοχον τοῦ Πέτρου ὡς κάτοχον τῆς Ρωμαϊκῆς ἐπισκοπικῆς ἔδρας, ἀλλ' ἀνεγνώρισεν ἐπίσης αὐτὸν ὡς ἐπιφορτισμένον τὴν εὐθύνην καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κορυφαίου Ἀποστόλου.

Τοιαῦται ἰδέαι ἦσαν ἐντελῶς ξέναι διὰ τοὺς Ἀνατολικούς. Οὕτε ὁ Βασίλειος, οὕτε ὁ Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός, οὕτε ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος παρεδέχοντο συνέχειαν τοῦ πρωτείου τοῦ Πέτρου. Καίτοι ἀνεγνώριζον εἰς τὸν Πάπαν θέσιν πρώτου κατὰ τὴν τάξιν, ἤρνούντο τὴν θείαν ἐγκαθίδρυσιν αὐτῆς. Ἐπειδὴ, πλήν τούτου, τὸ ζήτημα τοῦ Ρωμαϊκοῦ πρωτείου ὑπὸ οὐδεμιᾶς τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων τῆς Χριστιανικῆς ἀρχαιότητος καθωρίσθη σαφῶς, οὐδὲ κἄν προσδιωρίσθη ἡ σημασία του, τὸ πρωτεῖον τοῦ Ἐπισκόπου Ρώμης παραμένει μὴ δεσμευτικὸν διὰ τὴν Ἀνατολήν. Ὅτι, διαλαμβάνει ὁ 3ος κανὼν τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Συνόδου τοῦ ἔτους 381 καὶ ὁ 28ος τῆς Συνόδου τῆς Χαλκηδόνος τοῦ ἔτους 451 περὶ τοῦ Πρωτείου τῆς Παλαιᾶς Ρώμης ἀφήνει νὰ διαφανῇ τοῦτο ὡς στηριχθὲν ἐπὶ πολιτικῆς μόνον βάσεως καὶ εἶναι ἄνευ σημασίας θεολογικῶς. Ἡ τάξις ἱεραρχίας ἐνὸς ἐκάστου Πατριάρχου ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ ἐξελίχθη κατὰ τὴν θεωρίαν τῆς Πενταρχίας, κατὰ τὴν ὁποίαν οἱ Πέντε Πατριάρχαι ἀπὸ κοινοῦ ὄφειλον νὰ εἶναι οἱ ἀνώτατοι φορεῖς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας. Ἡ διδασκαλία αὐτὴ ἴσχυεν ἀκόμη εἰς τὸ Βυζάντιον, καθ' ὃν χρόνον ἀποκατεστάθη καὶ πάλιν ἡ ἐνόχτης μετὰ τὴν Δυτικῆς Ἐκκλησίας, μετὰ τὴν διάστασιν πρὸς τὸν λίαν ἐπηρμένον Πατριάρχην Κωνσταντινουπόλεως Φώτιον (815/20 - 891/898). Τὰ πρακτικὰ τῆς 8ης Οἰκουμενικῆς Συνόδου (869-870), ἡ ὁποία συνεκλήθη διὰ τὴν ἀποκατάστασιν τοῦ Πατριάρχου Ἰγνατίου (περὶ τὸ 798-877) καὶ τὴν καταδίκην τοῦ Πατριάρχου Φωτίου, μαρτυροῦν τὴν ἰσχυρὰν ἐπιρροὴν τῆς ἰδέας τῆς Πενταρχίας. Κατ' αὐτὴν τὴν ἐκκλησιαστικὴν συνάθροισιν ἐπεκράτει γενικὴ πεποίθησις, ὅτι οἱ ἀτόχοι τῶν πέντε Πατριαρχικῶν βρόνων θὰ ἔκρινον ἀπὸ κοινοῦ ἕκαστον σοβαρὸν ζήτημα, τὸ ὁποῖον ἀφορᾷ εἰς τὴν ὅλην Ἐκκλησίαν. Βεβαίως, καὶ τότε ἀκόμη ἐσκόπουν νὰ παραχωρήσουν εἰς τὸν Ἐπίσκοπον Ρώμης τὴν πρωτοκαθεδρίαν, ἀλλ' ἐτονίζετο, ὅτι «τὸ θεῖον δίκαιον» (Jus Divinum) θὰ εἶναι σύμμετρον μετὰ τῶν πέντε Πατριαρχῶν. Κατὰ τὸν 27ον κανόνα

τῆς Συνόδου αὐτῆς τοῦ ἔτους 869/870 ἡ δικαστικὴ ἀπόφασις ἐνὸς ἐκάστου τῶν Πατριαρχῶν θὰ ἦτο τελεσίδικος».

Θὰ ἐνόμιζε κανεὶς ὅτι τὸ ἐν λόγῳ ἄρθρον ἐγράφη ὑπὸ Ὀρθόδοξου Θεολόγου, —ἐὰν φυσικὰ δὲν ἐχαρακτήριζε τὸν Ἅγιον Φώτιον ὡς «λίαν ἐπηρμένον Πατριάρχην» καὶ τὴν σύνοδον τοῦ 869-870 ὡς «8ην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον».

Τὰ ἀνωτέρω, γραφόμενα ὑπὸ καθολικοῦ Θεολόγου καὶ μάλιστα διδάκτορος καὶ καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, στηρίζουν ἔτι περισσότερο τὴν Ὀρθοδοξίαν εἰς τὴν συνείδησιν τῶν χλιαρῶν, δικαιώνουν τοὺς νικηφόρους ἀγῶνας τῆς διὰ τὴν προάσπισίν της καὶ ἀποτελοῦν ἀπάντησιν ἐκ τῶν ἔσω πρὸς τοὺς παπικούς.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω σημειωθέντων γίνεται φανερὰ ἡ σημασία τῆς προσφορᾶς ἐνὸς διαπρεποῦς Ἑλληνοθεολόγου τοῦ ἐξωτερικοῦ τοῦ κ. Φωκᾶ Ἀγγελιάτου, ὅστις σκεπτόμενος ὡς Ἑλλήν Ὀρθόδοξος Χριστιανὸς προσέφερεν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ἔθνος, εἰς ὠραίαν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν, τὴν μετάφρασιν τῆς λίαν ἐνδιαφερούσης ἐργασίας τοῦ Leidl. Θὰ ἀπέδαινε —κατὰ τὸν μεταφραστὴν καὶ καθ' ἡμᾶς— τὸ ἄρθρον τοῦτο κατὰ πολὺ διαφωτιστικώτερον καὶ χρησιμώτερον, ἂν (ὁ συγγραφεὺς) ἐπεξετείνετο ἐπὶ τῶν καθ' ὅλου πεπραγμένων τῆς Συνόδου τῆς Φερράρας - Φλωρεντίας. Ἄν καὶ εἰς τὸ παρὸν ἄρθρον ὁ συγγραφεὺς ἀποκαλύπτει παρασκηνιακὰς πιέσεις καὶ συναλλαγὰς τῆς ψευδοσυνόδου ἐκείνης τῆς ἀποκηρυχθείσης ἀμέσως ὑπὸ τῆς Ἀνατολῆς.

Θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ἡ μετάφρασις τοῦ ἄρθρου ἀνεδημοσιεύετο καὶ εἰς ἕτερα Ἐκκλησιαστικὰ καὶ θρησκευτικὰ περιοδικὰ πρὸς εὐρυτέραν μελέτην καὶ ὠφέλειαν. Ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν φίλον μεταφραστὴν κ. Ἀγγελιάτον, πέρα τῶν θερμῶν συγχαρητηρίων μας, πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι ἡ προσφορὰ του εἶναι λίαν σημαντικὴ διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Ἀναμένομεν γόνιμον τὴν συνέχειαν. Ὁ Θεὸς ἄς τὸν ἐνισχύη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΡΗΓ. ΤΙΜΑΓΕΝΗΣ

Ἐπίτ. Γεν. Ἐπιθεωρητῆς Μ.Ε.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ

Ἱερά Μητρόπολις Σάμου καὶ Ἱκαρίας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: α) Τὸ Ν.Δ. 1398)1973 «Περὶ συστάσεως ὀργανικῶν θέσεων Διακόνων κ.λπ.» καὶ β) τὸ ἄρθρον 52 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2)1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱερῶν Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», προσκαλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Θεῶν καὶ Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας προβλεπόμενα προσόντα καὶ βουλομένους νὰ καταλάβωσι τὴν θέσιν τοῦ Διακόνου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Ἁγίας Παρασκευῆς Μαρthaοκάμπου, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ νενομισμένα δικαιολογητικὰ διὰ τὰ περαιτέρω.

Ἐν Σάμῳ τῇ 15ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

Ἱερά Μητρόπολις Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει τὰς διατάξεις τῶν ἄρθρων 33 καὶ 37 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2)1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ναῶν, Ἐνοριῶν καὶ Ἐφημεριῶν», καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα ἵνα καταλάβωσι τὰς Ἐφημεριακὰς θέσεις τῶν Ἱ. Ναῶν 1) Ἁγίου Κων(νου) καὶ Ἐλένης Ν. Ἰωνίας καὶ 2) Ἁγίου Γεωργίου Ἡρακλείου Ἀττικῆς, τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλεως, ὅπως ὑποβάλλωσιν ἡμῖν ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης τὰ ὑπὸ τοῦ ὡς ἄνω Κανονισμοῦ προβλεπόμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Ν. Ἰωνίᾳ τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Ν. Ἰωνίας καὶ Φιλαδελφείας ΤΙΜΟΘΕΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως

Προκειμένου νὰ πληρώσωμεν τὴν κενὴν Διακοινικὴν θέσιν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίου Παντελεήμονος Πολίχνης τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, καλοῦμεν τοὺς βουλομένους καὶ ἔχοντας τὰ ὑπὸ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς κειμένης Νομοθεσίας (ἄρθρ. 33 καὶ 34 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2)1969 Κανονισμοῦ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος) προβλεπόμενα προσόντα, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης εἰς τὸ Περιοδικὸν «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» ὑποβάλλωσιν ἡμῖν τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Νεαπόλει τῇ 19ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Νεαπόλεως καὶ Σταυρουπόλεως ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ

Ἱερά Μητρόπολις Λάμπης καὶ Σφακίων

Ἐχοντας ὑπ' ὄψει: 1) τοὺς Θεῶν καὶ Ἱερῶν τῆς Ἐκκλησίας Κανόνας, 2) τὰ ἄρθρα 33-37 τοῦ ὑπ' ἀριθμ. 2)1969 Κανονισμοῦ «Περὶ Ἱ. Ν. καὶ Ἐφημεριῶν», 3) τὰς διατάξεις τοῦ Ν.Δ. 1398)73, 4) τὰς διατάξεις τοῦ Ν. 673)77 «Περὶ ἀνακατανομῆς καὶ ρυθμίσεως ὀργανικῶν τινῶν θέσεων διακόνων» καὶ 5) τὴν ὑπ' ἀριθμ. 25 ἡμετέραν περὶ ὀργανικῶν θέσεων τῶν διακόνων ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητροπόλει ἀπόφασιν, καλοῦμεν τοὺς ἔχοντας ἐνθεον πρὸς τὴν Ἱερωσύνην κλίσιν καὶ τὰ κανονικὰ καὶ νόμιμα προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενῆς ὀργανικῆς θέσεως Διακόνου τοῦ καθ' ἡμᾶς Ἱ. Μητρ. Ναοῦ τοῦ Ἀποστόλου Παύλου Σπηλίου Ἀγ. Βασιλείου Ρεθύμνης, ὅπως ἐντὸς μηνὸς ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῆς παρούσης ὑποβάλλωσι τὰ ἀπαιτούμενα δικαιολογητικὰ.

Ἐν Σπηλίῳ τῇ 24ῃ Σεπτεμβρίου 1979

† Ὁ Λάμπης καὶ Σφακίων ΘΕΟΔΩΡΟΣ

« ΕΚΚΛΗΣΙΑ »

ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
Ἐκδιδόμενον κατὰ δεκαπενθήμερον

ΕΠΟΠΤΕΥΟΥΣΑ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

+ Ὁ Σάμου καὶ Ἱκαρίας
ΠΑΝΤΕΛΕΗΜΩΝ

+ Ὁ Παραμυθίας, Φιλιατῶν καὶ Γηρομερίου
ΤΙΤΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΚΩΝ. Γ. ΜΠΟΝΗΣ

Καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου

Ἀκαδημαϊκός

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

A) Ἑσωτερικοῦ : Δραχμαὶ 300 ἑτησίως.

B) Ἐξωτερικοῦ : Δολλάρια 15 ἑτησίως.

Τιμὴ ἑκάστου τεύχους μετὰ τοῦ «ΕΦΗΜΕΡΙΟΥ»

δρχ. 15.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Κων. Γ. Μπόνης, Ὁμοτ. Καθηγητοῦ Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἀκαδημαϊκοῦ, Ὁ Μέγας Βασίλειος καὶ ἡ Σπουδάζουσα Νεότης. Μάθησις καὶ Βιβλίον. Ἐξ ἀφορμῆς τῆς ἀναλύσεως τοῦ ἔργου τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «Πρὸς τοὺς Νέους».

Ἰωάννου Ν. Καρμίρη, Ἀκαδημ., Ὁμοτ. Καθηγ. Παν/μίου Ἀθηνῶν, Ἡ Δ' Συνδιάσκεψις τῆς μικτῆς ὀρθοδοξοπαλαιοκαθολικῆς ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ διαλόγου μεταξὺ τῶν Ἐκκλησιῶν Ὀρθοδόξου καὶ Παλαιοκαθολικῆς.

Ἐπικήδειος Λόγος ἐπὶ τῇ εἰς Κύριον ἐκδημία τοῦ Μητροπολίτου Πριγκιπωννήσων κυροῦ Ἀγαπίου.

Ἐπίσκεψις ἐπισήμου ἀντιπροσωπείας τῶν Μετερρυθμισμένων Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ Οἰκουμενικὸν Πατριαρχεῖον.

Πράξεις Διαρκοῦς Ἱερᾶς Συνόδου.

Ἱερά Μητρόπολις Ζιχνῶν καὶ Νευροκοπείου. Πράξις Ἰδρύσεως Κοινοβιακῆς Μονῆς.

Συνοδικαὶ Ἐγκύκλιαι.

Παρατηρήσεων στήλη.

Ἐκκλησιαστικὰ Χρονικά.

Βιβλιοκρισία.

Παράρτημα.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ Ἀθῆναι, Ἰασιῶ 1 — Τηλ. 710.72

Προϊστάμενος Τυπογραφεῖου: Ἰωάννης Μιχαήλ. Ἀναστασάκη 3, Ζωγράφου. Τηλ. 7787.978.